

PEARL G. YOUNG
JÉZUS, ITT VAGYOK, KÜLDJ EL ENGEM!

kínai misszionáriusnő életrajza

Kiadó: Missionsdienst Sonnenstrahlen nach Osten
D-7120 Bietigheim-Bissingen, Neuwengert 2

Tartalom

Gyermekkorom	3
Kapcsolatunk a gyülekezettel és a misszióval	3
Kiképzés és elhívás Kínába.....	4
Kína a láthatáron	5
Az első próba	6
Tanítói szolgálat.....	6
Internálás.....	7
Szabadulás.....	8
Hazatérés.....	9
A Szent Szellem keresztség keresése.....	10
A Szent Szellem keresztség átélése	11
Jézus jelenléte	12
Újra kiutazás	12
Áldás és veszély.....	13
Barátok vagy ellenségek	15
Győzelem a belső és külső szükségekben.....	16
Csodálatos szabadulás.....	17
Veszélyes menekülés	17
Élmények Hankowban	18
Egy újabb lecke.....	19
Elhívás Formosába.....	20
A gyógyulás felismerése	21
Isten vezetése	21
Az első megtapasztalások	22
A következő lépés	23
Személyes gyógyulásom.....	24
A munka kezdete.....	25
A munka kiszélesedik	26
Különleges áldások	27
Krisztus bennetek.....	28
Követni Őt, és bízni Benne	28
Győzni és látni	29
A mi nagy előjogunk.....	30

A magyarországi jogok tulajdonosa és a kiadásért felel az
Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió
1066 Budapest, Ó utca 16.
Felelős szerkesztő: Vohmann Péter

A könyv internetes és letölthető változata az Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió engedélyével készült.

Megvásárolható a Kiadónál: 1066 Budapest, Ó u. 16.

E-mail: rendeles@evangeliumikiado.hu

Weboldal: www.evangeliumikiado.hu

GYERMEKKOROM

Gyermekkoromból két dologra nagyon jól emlékszem: Először arra az öröme, mely a családukban volt, amikor együtt voltunk, másodsor pedig arra, hogyan engedelmeskedtünk a szüleinknek. Öten voltunk testvérek, és én voltam a legidősebb. Közülünk egyikünk sem tartotta fontosnak azt, hogy elhagyja a szülői házat azért, hogy örömet és szórakozást keressen. Később elmondta édesanyám, legszívesebben a nappaliban tartózkodtunk, s ott boldogan játszottunk egymással, miközben ő a konyhában dolgozott, de gyakran kinézett hozzánk, és velünk együtt nevetett.

Apám nagyon elfoglalt körzeti orvos volt, aki keveset tartózkodott otthon. Iskola után nekünk a legnagyobb szórakozásunk az volt, ha kocsija hátsó ülésén szorosan egymás mellett ülve, egy beteghez mentünk. Az egész úton jól mulattunk, bár kedves édesapánk gondolatban természetesen a betegeivel foglalkozott.

Csodálom a szüleim bölcsességét velünk, gyermekekkel szemben. Mivel édesapám keveset volt otthon, a nevelés legnagyobb része édesanyámra maradt, de mindketten egyetértettek nevelésünk módszereiben. Elsősorban Isten megismerésére, megszeretésére és a Neki való engedelmessegre tanítottak.

Volt néhány szabály, amelyet be kellett tartanunk. Tudtuk, hogy büntetést kapunk – gyakran bottal is –, ha engedetlenség vagyunk. Anya, aki életét említésre méltó mértékben Isten ígéjéhez igazította, nagyon jól tudta, mi áll a Példabeszédek könyvében a fegyelmezésről és a nevelésről. Ami azonban engem leginkább elszomorított az volt, amikor szomorúnak és csalódottnak láttam őt, ha valami rosszat tettünk. Ez segített nekünk, hogy engedelmeskedjünk. Anya sohasem volt dühös. Állandóan csendes, és gyengéd, de határozott volt.

Jól emlékszem arra, hogy a húgom és én – amikor még az általános iskolába jártunk, egyszer nem tartottuk be az egyik szabályt. Tanítás után mindjárt haza kellett volna mennünk, ha pedig valahová játszani akartunk, menni, engedélyt kellett kérnünk. Ehelyett azonban az iskolából mindjárt az egyik barátnőnkhez mentünk és csak vacsorára értünk haza. Még ma is magam előtt látom édesanyám fájdalmas tekintetét, amikor kinyitotta előttünk az ajtót: „Kedves kislányok” – mondta – „mindig olyan engedelmesek voltatok. Mi történt, hogy most nem engedelmeskedtetek?” Úgy éreztem magam, mintha nagy bünt követtem volna el. Nagyon szégyelltem. Nem szükséges mondanom, hogy ezt a szabályt ezután mindig betartottuk.

Anyának örömet szerzett, ha a lakásban és a kertben rend volt, ennek ellenére megengedte azt is, hogy a három fiútestvérem a polírozott ebédlőasztalon asztaliteniszet játsszon, az ápolt gyepen kosárlabdázzon. Sok barátjuk volt, és ők mindig jöhettek hozzánk. Anya télen azt is megengedte a fiúknak, hogy a kerti slagot a konyhában a csapra szereljék, s így a ház mögött levő gyepet vízzel öntözzék, hogy egy jégpályájuk legyen. Amikor ezt tették, a konyhaajtó nyitva volt, és a házban hideg lett. Anya ezt azonban csekély dolognak tartotta, – csakhogy a gyerekei boldogok legyenek.

Anya tizenegy gyerek közül a kilencedik volt. Apja még akkor halt meg, amikor ő kicsi volt. Ezért lehetetlen volt neki és testvéreinek, hogy az iskolát befejezzék. Mivel azonban szülei istenfélők voltak, és ő már fiatal korában elnyerte az üdvösséget, ismerte és szerette Isten ígétjét. Sok ígét kívülről tudott, és gyakran ismételte ezeket. Még mindig hallok őt, amint a 19. zsoltárt felmondja, – még hozzá milyen bensőségesen! „Az Úr törvénye tökéletes, felüdíti a lelket. Az Úr rendelkezései helyesek, megörvendeztetik a szívet. Kívánatosabbak az aranynál, sok színaranynál is, édesebbek a méznél, a csurgatott méznél is.” Milyen hatással volt ez rám! Milyen csodálatos lehet Isten ígéje – gondoltam. Sokat olvasott fel nekünk a Bibliából. Mielőtt még az iskolába mentünk volna, már megtanultuk a Bibliát önállóan olvasni.

KAPCSOLATUNK A GYÜLEKEZETTEL ÉS A MISSZIÓVAL

Gyermekkoromtól fogva anya ragaszkodott ahhoz, hogy rendszeresen járjunk a gyülekezetbe és a vasárnapi iskolába. Hogyha rossz volt az idő – talán egy hóvihár tombolt –, akkor anya ezt a nézetet vallotta: „Ma kevesen jönnek, ezért mennünk kell!” Ez jellemző volt az ő életére, és az Úrért való szolgálatára. Ha egy munka különösen nehéz volt, akkor ez nagyon fontos ok volt arra, hogy azt megtegye. Talán egyébként sohasem tennék meg! – mondta.

Azokban az években, a gyülekezetben és a vasárnapi iskolában nagy hangsúlyt helyeztek, hogy az igehelyeket kívülről megtanuljuk. Ezen kívül a külmiszió átfogó jelentőségére is felhívták a figyelmünket.

Volt egy Gyermekmissziós Szövetség. Ott megismertük más országok szükségait, és adakozásra bátorítottak minket. De hogyan is adhattunk valamit? Különböző lehetőség volt arra, hogy pénzt keressünk. Nyáron málnát szedtünk. A húgossal messze bementünk, az erdőbe egy rétig. Ott a vödörket megtöltöttük málnával. Néhány óra után fáradtan, de mégis boldogan tettük meg a hazafelé vezető hosszú utat. A málnát az egyik szomszédnak adtuk el egy dollárért. Burgonyát is ültettünk, amit anya adott nekünk, vagy cukorkát készítettünk, amit aztán eladtunk.

Anya szerette a külmissziót, és azt akarta, hogy az evangéliumot a föld végső határáig hirdessék. Családjából hárman, apa családjából ketten voltak misszionáriusok. Nekik fontos volt Jézus parancsa, hogy: „Menjete el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.” (Márk 16,15) Ezért nem kell csodálkozni azon, hogy anya engem, mint az ő első gyermekét odaszentelt az Úrnak, misszionáriusnak. Amikor még nagyon fiatal voltam, elvezetett engem Jézushoz, és én befogadtam Őt, s ráálltam arra, hogy a Bibliában található minden parancsolatának engedelmeskedem. Szerettem Jézust, és az a parancs, hogy: „Menj, és beszélj rólam!”, számomra határozott volt. Megígértem az Úrnak, hogy misszionárius leszek, és sohasem tértem el ettől az ígéretről.

Amikor a középiskolába jártam, volt néhány világi dolog, melyek bizonyos vonzerővel hatottak rám. Tudtam, hogy egy napon misszionárius leszek, de előtte még egy kicsit „szórakozni” akartam. Az Úr azonban akkor nagyon hűségesen foglalkozott velem. Anya nővére, Jessie néni vendégségben volt nálunk. Egy napon hirtelen azt kérdezte tőlem, hogy: „Pearl, te kész vagy, ha Jézus eljön?”

Nagyon meglepődtem. Ez természetes volt számomra. Sohasem gondoltam másra. De, hát nem szerettem az Urat? Hát nem azt terveztem-e, hogy egy napon egy idegen országban fogok szolgálni? Azonban nagynéném kérdéséből rájöttem arra, hogy ő kételkedett az én készenlétemben. Megijedtem; de hiszen ez volt az, amire szükségem volt! Nem sokkal ezután meghalt az egyik fiútestvérem, Lloyd. Tizennégy éves volt, és egy kedves barátunk is hirtelen meghalt. Az Úr ezeket az eseményeket arra használta fel, hogy teljesen átadjam magam Neki, és hogy egészen elszakadjak a világtól.

KIKÉPZÉS ÉS ELHÍVÁS KÍNÁBA

Azzal a szándékkal mentem az egyetemre, hogy orvos legyek. Apám odaszánt élete inspirált engem erre, és azt gondoltam, hogy az orvosi misszió a legnagyobb szolgálat. Mivel azonban fizikailag nem voltam túl erős, apa azt tanácsolta, hogy adjam fel ezt az elképzelésemet, és e helyett inkább egy szabad tudományos szakot válasszak, pl. a tanárít. Ez nagy csalódást okozott nekem. Amikor évekkal később Jézust, mint főorvost ismertem meg, megláttam azt, hogy mindebben Isten keze volt. Az biztos, hogy a mi időnk az Ő kezében van, és Ő megőrzi azokat a tévedéstől, akik az Ő akarata szerint cselekszenek.

Az egyetemen egy keresztyén hallgatók egyesületében tevékenykedtem. A vizsga után, 1925-ben két évig egy főiskolán tanultam tovább Kentvilleben, Nova Scotia, azután egy egyéves speciális kurzusra mentem a Keresztyén Missziós Allianz Intézetbe Nyackba (New-York).

Amikor anyám fivérével Nyackba mentünk, útközben meglátogattuk Cuning Frazert és a feleségét Brooklynban (New-York). Mindketten néhány évvel ezelőtt csodálatosan megtértek. Nagyon mélyen voltak azelőtt a világi életben. Gazdag áldásokban részesültem az alatt az idő alatt, amit náluk töltöttem. Ők a Keresztyén Missziós Allianz gyülekezethez tartoztak, és az istentisztelet, melyen velük együtt vasárnap részt vettem, két dolog miatt volt különleges számomra: Először is megkeresztelkedtem, mert éppen keresztséget tartottak. Gyermekként ugyan a presbiteriánus templomban megkereszteltek; most azonban az Úr megmutatta nekem, hogy meg kell tennem ezt a lépést is. Másodszor pedig az Úr egy prédikáció által, vagy helyesebben a prédikáció egy mondatában szólott hozzám. A prédikátor azt mondta, hogy Jézust meg lehet ismerni olyan módon, ahogyan Őt a legtöbb hívő nem ismeri.

Ez a mondat nagy vágyat keltett a szívemben. Elkezdtem Istent intenzíven keresni. Csak évekkal később elégtül ki ez a felkeltett vágyam, amikor beteltem Szent Szellemmel. Életemben nagyon gyakran áldást nyertem ez előbbi mondat által. Felismertem azt, milyen fontos az, hogy minden időben Isten által beszéljünk.

Mivel a legtöbb nagynénim és nagybácsim, akik misszionáriusok voltak, A.B. Simpsont ismerték, szerették, és az ő missziójában tevékenykedtek, abban reménykedtem, hogy engem is ez a missziós társaság fog kiküldeni. Ebben az időben mutatta meg nekem Isten, hogy az én missziós területem Kína lesz.

Az iskola befejezése után jelentkeztem és felvettek, de nem Kínába küldtek. Elmondták nekem, hogy Kína középső részén, ahol a legtöbb munka van, most politikai nyugtalanság támadt, úgyhogy a misszionáriusoknak el kellett menniük. Ha az ajtók újra megnyílnak, az eddigi misszionáriusokat küldik ki, és az új munkatársaknak határozatlan ideig várniuk kell. Megkérdeztek tőlem, hogy nem mennék-e más területre, különösen Afrikába, vagy Francia Indokínába. Tudtam, hogy az Úr Kínába hívott engem, így ezt nem fogadhattam el.

KÍNA A LÁTHATÁRON

A Biblia Intézet által egy belföldi missziós munkáról hallottam, Virginia hegyeiben, ahol segítségre volt szükség. Így 1928 nyarának végén egy másik misszionáriusnővel Skeetockba mentünk.

Tudtuk, hogy ott hitből kell élnünk, és örültünk ennek. Egy ideje már hitből éltem, jöllehet ezt egyik hozzátartozómnak sem mondtam meg. Ha ezt tudták volna, akkor gondoskodtak volna rólam; és így most ezt az életmódot folytattam. Amikor Norma Derby, és én Skeetockba értünk, kettőnknek együtt 1,25 dollárunk volt. Az elkövetkezendő évben mennyei Atyánk csodálatosan gondoskodott szükségünkről. Néha kevés támogatásban részesültünk; de mindig volt valami, ami kielégítő a számunkra.

„Lakásunk” egy kétszobás kunyhó volt, a hegyekben. A falakban lyukak voltak, melyeken át a régi tulajdonos az ellenségeire löhetett. A kilátás nagyon szép volt, de minden más szörnyű volt. Az emberek azt gondolták, hogy a kormány küldött minket, hogy az illegális whisky-párlatukat kitudakoljuk. Éjjel kövel dobálták a házunkat, és nappal pisztollyal akartak ijesztgetni, miközben lóháton követtek minket. Mindenki tudott lovagolni, még a kisgyerekek is. A teljes atmoszférában valami vadság volt, és hamarosan rájöttünk arra, hogy itt törvénytelenység uralkodik. Gyakran hallottuk, hogy valakit megöltek, és semmit sem tettek ez ellen. Ezekhez a dolgokhoz járult még az is, hogy Norma gyakran beteg volt, és nem tudta elhagyni a házat, úgyhogy egyedül kellett kimennem.

Aztán a környéken influenzajárvány volt, és az Úr ezt felhasználta arra, hogy a szíveket megnyissa. Úgy látszott, mintha Normán és rajtam kívül mindenki beteg lenne. Előfordult, hogy egy-egy család egyszerre beteg volt.

Hamarosan észrevettem, sok lehetőség van arra, hogy segítsünk nekik: ebédet készítettünk, tehenet fejtünk, lovakat etettünk. Egyszer azt mondták nekünk, hogy a pajtában egy nagy kígyó van. A lakosság azért tűrte meg, mert megette a patkányokat. Amikor később láttam, már nem élt – olyan kövér volt, mint a csuklóm és két méter hosszú.

Egyszer, amikor egy asszonyt látogattam meg, egy nagy folyón kellett átmennem. Az egyedüli út, melyet ismertem, a vasúti híd volt. A hídon nem volt korlát és a talpfák között semmi sem volt. Ha lefelé nézett az ember, a mélyben a folyót láthatta. Erre, és más átélésekre az Úr az ő kegyelme szerint ígéretet adott. Lassanként megváltozott az emberek véleménye velünk szemben. Felengedett a szívük, és befogadták az üzenetet.

Csaknem egy évig végeztük ezt a munkát a hegyekben. Aztán a gyülekezeti folyóiratban egy napon azt olvastam, hogy a Kína Belföldi Misszió kitűzte célul, hogy két éven belül 200 új munkatársért imádkozik. Más missziós társaságokkal szemben a Kína Belföldi Misszió Kína több részén munkálkodott, mindenesetre nem azokon a területeken, ahol a legtöbb felkelés volt. Jelentkeztem, és 1929 júliusában felvettek. Így visszatértem Nova Scotiába, hogy megtegyem a szükséges előkészületeket.

Október egyik napján a szülővárosomban felszálltam a vonatra. Szüleim és testvéreim is ott voltak, hogy elbúcsúzzanak tőlem. Drága prédikátorunk, A.D. Stirling testvér, még felolvasta a 23. zsoltárt, mielőtt a vonat elindult. Miközben a nyugati part felé tartottunk, még négy lánnyal találkoztam, és Vancouverben felszálltunk a hajóra. A kétszáz közül mi voltunk az első küldöttség. Isten megtisztelte az Ő szolgálóinak bizalmát ebben a misszióban: a második év végén összejött a kétszáz személy, és kiküldték őket, méghozzá akkor, amikor szélcsend volt a szülőföldön.

AZ ELSŐ PRÓBA

Az első hónapokat Kínában a missziós küldöttek nyelviskolájában töltöttem. 1930. elején kettőnket egy északi állomásra küldtek, Shansi területére. Ott folytattuk a nyelvtanulást, és lassanként evangelizációs összejöveteleket tartottunk ezen a nagy területen a városokban, és falvakban. Nagy öröm volt számomra, hogy ezt az utat egy idősebb misszionáriusnővel tehettem meg. Szamaras kocsival mentünk olyan utakon, melyeket még útnak sem lehet nevezni. Nehezen jutottunk előre. Minden helységben néhány napig maradtunk, gyakran egy egész hétig. A kis házak tele voltak féreggel.

Amikor azonban az egyik ilyen házban voltam, mely tele volt kíváncsi szomszédokkal, és az idős misszionáriusnő az evangéliumot hirdette Isten szeretetéről, olyan nagy örömöm volt, melyet azelőtt soha nem ismertem. Egy ilyen összejövetel végén egy idősebb férfi jött hozzánk, és soha nem felejttem el, amit kérdezett. Megfontoltan ezt kérdezte: „Mi történt volna akkor, ha ti soha nem jöttök el? Mi lett volna, ha soha nem halljuk meg az örömezenetet?” Azt hiszem, ez a kérdés nagyban hozzájárult ahhoz, felismerjem a legfontosabbat, mindig azon a helyen legyek, melyet az Úr választott számomra, hogy mindazok, akiknek segítségre van szükségük, ezt a segítséget meg is kapják.

Hamarosan azonban egy nagy próba következett. Még mielőtt Kína északi részére mentem volna, nagyon szenvedtem az álmatlanság miatt. Mivel ez a terület nagyon magasan fekszik, ez az állapot csak rosszabbodott. Az idős misszionáriusnő aggódott miattam. Imádkoztam ezért, de nem kaptam azonnali segítséget. Végül Sanghai főhadiszállásáról azt a hírt kaptuk, hogy hagyjam el Shansi területét és Chefooba menjek. Ez egy tenger mentén lévő város volt, Santung területén.

Az a nap, amikor ezt az üzenetet kaptam, életem legsötétebb és legszomorúbb napja volt. Nem azért, mert azt a helységet, és azt a munkát el kellett hagynom, hanem azért, mert hittem abban, hogy Isten meggyógyít engem, de imám látszólag mégsem hallgatta meg. Az a kérdés foglalkoztatott, hogy: „Bízzak Istenben, és menjek el, vagy sem?” Ez az ellenség tüzes támadása volt!

Nagyon fontos ilyen helyzetben, hogy Isten ígéje a szívünkben legyen úgy, ahogy a Szent Szellem ezt az ellenség támadásaival szemben felhasználhassa. Így jutott eszembe Jób 13,15 (angol fordítás szerint): „Ha meg is öl engem, mégis bízom Benne!” Én azt választottam, amit Jób is választott. Ha erre a napra és az „isteni elhatározásra” gondolok, akkor remegek. Nem tudok eléggé hálát adni Istennek azért, hogy megtartott engem. Az elkövetkezendő években többször volt lehetőségem arra, hogy ezt a bizonyosságot elmondjam olyanoknak, akik hasonló próbában voltak.

Mielőtt elkezdtem munkámat Chefooban, Sanghaiba küldtek a missziós kórházba felülvizsgálatra. Az orvos azt mondta a misszió főigazgatójának, hogy szerinte nem bírom ki a kínai éghajlatot, és jobb lenne, ha hazamennék. Az igazgató ebbe nem egyezett bele. Skót dialektussal így szólt: „Pearl, Isten nem azért hozott téged Kínába, hogy megmutassa neked Kínát, és aztán újra hazaküldjön.” Így aztán elmentem Chefooba, mely a tengerszint megfelelő magasságában van, és jó éghajlatú. Mindez 1931-ben történt.

TANÍTÓI SZOLGÁLAT

Chefooban, az iskolában, melyet Hudson Taylor alapított, a misszionáriusok gyerekei voltak. Három iskola volt: általános iskola (6-10 éves korig), azután egy lány és egy fiúiskola, ahonnan egyetemre lehetett menni, Angliába. Minden tanár misszionárius volt. Amikor odakerültem, éppen szükségük volt egy tanárra az általános iskolában; és így megkértek engem, hogy végezzem ezt a szolgálatot.

Otthon már szereztem tapasztalatokat a középiskolában, de nem tudtam, hogy az alacsonyabb osztályokban hogyan kell tanítani – és nem is akartam. Ezen kívül az én szívem Kína belsejében volt és nem Chefooban. Ezt könnyek között mondtam el az Úrnak, de megígértem Neki, hogy azért megteszem, hogy tanítok. Aztán munkához láttam és megtanultam azt is, hogy a kis gyerekeket hogyan kell tanítani. Ez főként abból állt, hogy az egyik osztályból a másikba mentem, és a tanárokat figyeltem.

Chefooban tanárnak és egyúttal anyának is kellett lennünk. A szülők Kína belsejében szolgáltak, és gyermekeiket évente csak egyszer láthatták, néhány esetben 2-3 éven belül csak egyszer. Olyan boldog gyermekkorom volt, hogy fáj a szívem ezekért a gyermekekért, mert nem lehettek a családjukkal. Aztán az Úr szólt hozzám. Arra emlékeztetett, hogy ez az elválasztás az evangéliumért és Őérette van, és hogy

megjutalmazza a szülők és a gyermekek áldozatát. Ez megváltoztatta a nézetemet. Arra kértem Istent, hogy adja nekem az Ő szeretetét a gyermekek felé és segítsen abban, hogy az legyen számukra, aminek lennem kell.

Isten meghallgatta ezt az imádságot. Képesé tett engem arra, hogy az iskolai órák alatt fegyelmet tartsak. Szükségük volt erre, mert nem voltak angyalok. A tanítás után úgy játszottam velük, mint a testvérük. Édesanyjuk is voltam, amikor arra ügyeltem, hogy mindig időben egyenek, mosakodjanak, imádkozzanak, és időben lefeküdjenek. Ez volt az egyik legkedvesebb csoda az életemben. Szerettem a gyermekeket, a munkatársakat és a munkámat is. Különleges öröm volt számomra a gyerekeket Jézushoz vezetni. Néhány Bibliában ezt állt az utolsó lapon: „... -én találta meg a jó pásztor ezt a kis bárányt.” Kevés kivétellel minden gyermek megtért, még mielőtt az általános iskolát befejezték.

Az a mély vágy, hogy egy napon újból kínai barátaim között dolgozhatom, nem hagyott el teljesen, de csaknem kilátástalannak tűnt. A misszió megígérte nekem, hogy egy napon visszamehetek belföldre. Tizenkét éves Chefoo-i tevékenységem alatt már kétszer visszamehettem volna. Amikor azonban észrevettem, hogy ez másnak nehézséget okozna, úgy döntöttem, hogy az iskolában maradok.

Isten nagyon megáldott azokban az években, amikor Chefooban voltam. Ott találkoztam Watchman Nee-vel is. Csaknem egykorúak voltunk. Tőle tanultam azt, hogy ne aggódjam gyengeségem és türelmetlenségem miatt. A Róma 6. rész csodálatos igazsága valósággá lett. Amikor egyszer tőlünk egy kis csoport az ő egyik ritka látogatása alkalmával együtt imádkozott, Watchman imádságát így fejezte be: „Uram, segíts engem, hogy hűséges legyek mindvégig!” Akkor még nem tudott azokról a szenvedésekről, melyek órá vártak; Isten azonban meghallgatta imáját, és ahogyan tudjuk képesé tette őt arra, hogy futását csodálatos győzelemmel fejezze be.

Akkoriban jobban megismertem Elisabeth Fischbachert, akivel 1931-ben találkoztam Shanghaiban. A Kína Belföldi Misszióhoz tartozott és később Watchman Nee munkatársa lett. Elisabeth olyan személy volt, aki Istenben élt, és Isten által szólt. Több vele való beszélgetés irányadó volt életemben, ő indítványozta, hogy kérjem Istent, hogy növelje bennem az éhséget Őutána. Megfogadtam, és engedelmeskedtem.

Még emlékszem arra a beszélgetésünkre, amikor a hitről beszéltünk, és arra az egyszerű illusztrációra, melyet alkalmazott. Így szólt: „Tegyük fel, hogy két ember egymás mellett áll, és egy messze lévő fát néznek. Az egyik így szól a másikhoz: „Ott, messze látok egy fát!” Biztosan nem azt fogja mondani, hogy „a szememmel látok egy fát – bár az ember a szemével látta a fát. Így kell cselekednünk nekünk is, közvetlenül Istenre és az Ő ígéretére nézzünk, és ne a hitünk és a szemünk miatt aggódjunk.” (Tudniillik, rosszul látjuk a körülöttünk levő dolgokat.)

Micsoda áldás volt ez a számomra! Mindig a hittemmel, vagy a hitetlenségemmel foglalkoztam. Azt kérdeztem magamtól, vajon elég nagy-e a hitem, hogy Isten cselekedjen általam. Elisabeth illusztrációja megváltoztatta a nézetemet. Tekintetünket Istenre kell szegezni, és az Ő ígéjére állni, ez a hit!

Ettől a pillanattól kezdve nem aggódtam amiatt, hogy a hitem kevés-e vagy nagy. Elisabeth még mást is mondott. Azt is mondta, hogy életünk által éhséget kell ébresztenünk másokban. Ha Elisabeth Fischbacherre gondolok, akkor azt kell látnom, hogy ő annyira Istenben élt, hogy mindent, még a legegyszerűbb beszélgetését is, Isten Szellemének ereje hatotta át.

INTERNÁLÁS

A kínai élet soha nem volt békés és incidensmentes. Az egyik miniszter a másikkal szemben állt. Rövid Shansi-i tartózkodásom alatt is tudtam, hogy mit jelent az, ha az embernek el kell rejtőzködni a bombatámadások elől. Chefooban az egyik esemény a másik után következett. A legnagyobb veszélyt a gerillák jelentették, akik a hegyekben tartózkodtak. Az egyik télen azt a hajót, mely gyermekeink közül egy csoportot hozott vissza Sanghaiból, kalózkodók támadták meg. Délre, egy öbölbe vitték a hajót. Két tanár kísérte a gyermekeket.

Azok a tanárok, akik Chefooban maradtak, imádkozni kezdtek, amikor megtudták, hogy nincs valami rendben. Addig imádkoztak, amíg a szívükben nem éreztek bizonyosságot, hogy Isten meghallgatta imájukat. Azután imájuk dicsőítésbe ment át. Nemsokára megtudtuk, hogy Isten valóban csodát tett, és minden gyermek biztonságban tért vissza.

1936-ban Chiang Kai Shek elnököt Shans-i északi kerületében letartóztatták. Mi Chefooban természetesen tudtunk Istenbe vetett hitének bizonyosságáról, és hallottunk csodálatos szabadulásáról. Akkoriban kezdtem csodálni Chiang elnököt, és nem volt okom arra, hogy ezt az elkövetkezendő években, a haláláig, 1975-ig, megváltoztassam.

Amikor a későbbi években Japán megtámadta Kína északi részét, Chefoo közvetlenül az arcvonalban volt, és végül megszállták. Az ország belseje felé levő terület az ágyuk és a bombák miatt bizonytalan volt, úgyhogy az iskola területére voltunk korlátozva. A japánok a sportpályát gyakorló területnek használták, be- és kijártak a termeinkbe. Elvileg Amerikával még nem volt háború, de megpróbálták életünket amennyire csak lehetett, nehézzé tenni. Csak Isten tudott megőrizni és gondoskodni rólunk, napról-napra. A gyermekek nagyon komolyan imádkoztak. Isten meghallgatta imánkat. Saját életüket kockáztatva gyakran kínai barátaink segítettek nekünk a városból.

Ebben az időben sok csodát éltünk át. Amikor tartalékunknak csaknem a végén jártunk, élelmiszert és szemet kaptunk a három iskolába, több mint 300 személy részére. Komolyabb betegség sem ért minket. Egyszer engedélyt kaptunk arra, hogy a gyermekekkel kirándulni menjünk. Amikor eljött ez a nap, szakadt az eső, és nem tudtunk elmenni. Még jól emlékszem arra, hogy gyermekeink jól viselték ezt a csapadékot. Nem duzzogtak, és nem panaszkodtak. Ehelyett azt mondták, hogy az esőnek célja van. Késő délután aztán megtudtuk, hogy azt a helyet, ahová menni akartunk, délelőtt lebombázták.

Ekkor jött Pearl Harbour, a háború Amerika és Japán között. Chefooban internáltak minket, először egy évre, a város egy missziós telkére. A mi területünket a japánok katonai célokra használták. Aztán két évre Wsihsien város közelébe kerültünk. Ez Chefootól délre van.

Amikor kitört a háború apám táviratilag kért engem, hogy menjek haza, ami akkor még lehetséges volt. Mint a többi munkatársnak, előttem is világos volt, hogy maradnom kell. A legsúlyosabb feltételek között tanítottunk. A Wsihsienben lévő lágerben 1700 ember volt, akik különböző nemzeteket képviseltek. Közülük legtöbben üzletemberek voltak Kína északi részéről. Misszionáriusok és misszionárius gyermekek kb. háromezren voltak. Többeknek lehetséges volt hazautazni.

Összezsúfolva éltünk. Az a hely tele volt patkánnyal és poloskával. Az élelem kevés és gyenge volt. Nem volt kapcsolatunk a külvilággal. Összejöveleket azonban tarthattunk, mindenesetre bizonyos korlátozással. Az összejöveleket és a győzedelmes bizonyosságok alapján Isten sok ember szívében munkálkodott. Néhányan először közömbösek voltak, sőt ellenségesek.

Csak két esetet szeretnék megemlíteni. Volt ott egy fiatal görög ember, aki hosszú ideig ellenkezett. Végül megbánta bűneit, és egy este megtért. A következő napon leesett egy fáról és meghalt. Egy száraz ággal együtt – mellyel a táborban tüzeltek – letörött! És kész volt! Ez az esemény sokakat megérintett. Volt ott egy idős misszionárius is, aki nem született még újjá, de a táborban elfogadta Jézust Megváltójának.

Az ígéret, hogy: „Ha az emberek ellened tombolnak, dicsőség az neked; és ha még jobban tombolnak, visszatartod őket ettől” – a szó szoros értelmében beteljesedett.

SZABADULÁS

Weihhsienbeli tartózkodásom alkalmával kapcsolatba kerültem pünkösdi misszionáriusokkal. Éveken át más hívők, és én is éhesek voltunk, de nem tudtuk mi után. Bár már tudtunk valamit a Szent Szellem keresztségről. Hallottunk, vagy olvastunk róla; de nem tudtuk azt, hogy ezt a megtapasztalást keresni kell-e, vagy egyszerűen „hitben el kell fogadni”, és aztán el kell hinni, hogy az ember megkapta. Végül nekünk is voltak elképzeléseink. Az éhség azonban megmaradt, és az internálás éveiben néhányan teljesen meg voltak győződve arról, hogy a Szent Szellem keresztségre nekünk is szükségünk van.

Nem volt könnyű az Urat az adott körülmények között keresni. Egész idő alatt megfigyelés alatt voltunk. Mindenkinél a kiadott feladatokat kellett elvégeznie. Egyedül az étel, víz, és a szénpor beszerzése is sok időt vett igénybe. Nekünk tanároknak, a gyermekekkel is törődnünk kellett. Ezen kívül akkoriban még nem tudtam, hogy Isten New Yorkba akar vinni engem, hogy ezt a csodálatos Szent Szellem keresztséget keressem és elnyerjem.

Végül is 1945. év tavaszán elérkezett a szabadulás napja. Láttuk, hogy egy amerikai repülőgép közel feleltünk, és az első feltételezésünk az volt, hogy vége van a háborúnak. A repülőgép aztán elhagyta a tábor

feletti területet, és hét férfi ereszkedett le ejtőernyővel. Az internáltak fellélegeztek, amint az aggódó tekintetű japán örök mellett elrohantak, hogy ezeket a bátor férfiakat – önkéntesek voltak – üdvözöljék. Be kell vallanom, hogy Isten azokban a nehéz éveken olyan sok kegyelmet és békességet adott nekem, hogy nem sokat jelentett nekem az, hogy felszabadultunk-e vagy sem.

Ettől kezdve rendszeresen amerikai vadászgépek jöttek, és ejtőernyőkkel élelmiszert és ruhát adtak le. Bőven volt mindenünk, és egy csereüzlet kezdődött, valaki több kávét akart, míg a másik több vaját szeretett volna. Még néhány hónapig kellett vámunk, míg megindult a hajóforgalom. Ezen idő alatt új „öreink” mindenről beszámoltak nekünk, ami az elszigeteltség éveiben történt.

Amikor az elutazás ideje elérkezett, azokról a gyermekekről kellett gondoskodnom, akik Kanadába és az USA-ba utaztak. Egyik gyermek sem tudta, hogy hol vannak a szülei, Kína nyugati részén, Burmában, Indiában, vagy Kanadában, mert két vagy több éve semmit nem hallottak róluk. Semmi igazolásuk nem volt az állampolgárságukról, így nem tudtuk, hogy Amerikába, vagy Kanadába kell-e mennünk. Imádkoztunk ezért. Az egész helyzet alkalmat adott arra, hogy a mennyei Atya erős kezét még jobban megtapasztaljuk.

Még mielőtt Tsingtaot, egy északi kikötővárost elhagytuk volna, minden tisztázódott három gyermek kivételével, akiknek apjuk holland, és anyjuk kanadai volt. Tudtuk, hogy az apa megkapta a kanadai állampolgárságot, ezt azonban nem tudtuk bizonyítani, így értünk el Sanghaiba és néhány órát ott tartózkodtunk. Az idős misszionárius, aki a táborban találta meg Jézust, jó barátunkká lett. Felajánlotta nekem, hogy elmegy a holland követségre, és megpróbál valamit tenni a gyermekekért. Miután előadta kérését, a konzul így szólt: „Emlékszem erre az emberre. 20 évvel ezelőtt én adtam neki Kína nyugati részén a kanadai útlevelet.” A gyermekek megkapták azt, amire szükségük volt, és mi boldogan mentünk tovább utunkon.

Az a hajó, amivel mentünk, egy amerikai teherszállító hajó volt, mely a háborúban végezte szolgálatát, és most a kikötőben volt. Mivel azonban sok katona, és internált volt, akik a hazautazásra vártak, minden szállítóeszközt felhasználtak. Okinawaban még 900 személy szállt fel. A hajó teljesen meg volt terhelve.

Aztán hamarosan elkezdődtek a nehézségek. Körülbelül egy óra hosszat mentünk, amikor mindkét motor leállt. Este hat óra volt, és hat óra hosszat tartott egy motor megjavítása. Körülöttünk sötét volt egy villogólámpa kivételével, mely a vízben erős viharok volt kitéve. Itt is átértük az Úr békességének realitását, akik ismertük Őt. Ezt a békességet az Úr azoknak adja, akik Benne bíznak.

HAZATÉRÉS

Ettől kezdve nagyon lassan haladtunk előre, mert csak egy rossz motor dolgozott. Egy hónapig tartott, míg San Franciscoba értünk. Megérkezésünket a rádióban bejelentették. Együttal kérték a hozzátartozókat, hogy a hajón levő internáltaknak egy írásos közlést küldjenek. Egy ilyen igazolás nélkül senki sem hagyhatta el a hajót.

Megérkezésünkkor mindnyájan a Vöröskereszt által táviratokat és leveleket kaptunk. Csak két gyermek nem kapott hírt. Ez azt jelentette, hogy ez a két testvér nem hagyhatta el a hajót. De most mit tegyék? Hagyjam el a hajót a 12 gyermekkel, vagy a kettővel maradjak? Vagy tartsam mind a 14-et a hajón? Isten választ adott. Amikor az utasok kiszálltak, a szélén álltunk és vártunk. Az utolsó pillanatban egy Vöröskereszt kíségető meghozta nekünk a szükséges táviratot, és a többiekhez csatlakozhattunk.

Azokban a napokban nagyon sokat tett értünk a Vöröskereszt. Gondoskodott szállásról, új ruhákról, és végül megszervezték a gyermekeknek és nekem a vonattal való továbbutazást Vancouverbe és más kanadai városokba. A vonatban legalább négy kocsiba osztottak el minket. Mivel nem kellett átszállnunk, ez nem volt probléma. Seattle előtt nem sokkal mégis azt mondták nekünk, hogy tartsam össze a gyermekeket, mert át kell szállnunk, és csak 10 perc áll rendelkezésünkre.

Mielőtt elhagytuk a vonatot, azt mondtam a gyermekeknek, hogy feltétlenül együtt kell maradnunk. Azonban a sötétség és a nagy embertömeg miatt a csoport egy része nem volt velünk. Akik velem voltak, az indulásra készen álló vonat előtt álltak; de hol voltak a többiek? Az indulás ideje már elmúlt; és a vonat még mindig állt. Istenhez kiáltottunk. Hirtelen egy Vöröskereszt kíségető jelent meg a gyermekekkel. Felfedezte őket, megtudta problémájukat és beszélt a vasúti tisztviselővel. Gondoskodott arról, hogy a vonat csak akkor induljon el, ha már az összes gyermek együtt van. Mindez néhány perc alatt zajlott le. Hát csoda az, hogy

azoknak a gyermekeknek a többsége, akik átéltek a háború, és az internálás éveit, és felismerték Isten kezét életükben, most a világ különböző részein szolgálnak Neki?

Mielőtt Nova Scotiába tovább utaztam, két napot Torontóban kellett tartózkodnom. Amikor odaértem, fogorvoshoz akartam menni. Az egyik elülső fogam hiányzott, mely az internálás alatt tört le. Már megszoktam, hogy ott hiányzik egy fog, de mégis fontosnak tartottam, hogy ne így menjek haza. Torontót egyáltalán nem ismertem, és nem tudtam, hogy hol található egy fogorvost.

Ezt egy fiatal hívő testvérnőnek mondtam el, aki ugyanabban a házban éjszakázott, mint én. Ő is most érkezett, de segíteni akart nekem. Imádkozva – ahogyan később elmondta – ment a telefonkönyvhöz és a sok fogorvos közül egyet kikeresett. Egy klinika telefonszámát választotta, és valamiképpen elérte a főorvost, aki azt mondta neki, hogy azonnal küldjön engem hozzá. Később megtudtam, hogy általában hónapokat kell várni, míg az ember, sorra kerül.

Amikor elmondtam a fogorvosnak, hogy Kínából jövök, azt mondta, hogy ez nagyon érdekli őt. Egy kollégája volt ott, és most nagyon örült, hogy segíthet nekem. Kevés pénzem volt, de ezt nem mondtam meg. Másnapra a fog elkészült – és nagyon szép lett! Amikor megkérdeztem tőle, hogy mennyibe kerül, azt felelte: „Semmibe. Hívő vagyok, és ezt önért és az Úrért tettem.” Micsoda csodálatos Atyánk van! Ő kész gyermekeinek minden szükségéről gondoskodni.

Nagyon jó volt újból otthon lenni. 1945 vége volt. Nyolc évig voltam távol, és az utóbbi két évben, mint a legtöbb internált, én sem kaptam levelet, így nagyon szomorú voltam, amikor megérkezésemkor megtudtam, hogy kedves édesapám rákos beteg.

A SZENT SZELLEM KERESZTSÉG KERESÉSE

Néhány hónap telt el, amikor egy levelet kaptam Esther Hesstől, egy kedves barátnőmtől, akivel Chefooban, az internálás ideje alatt ismerkedtem meg. Közölte velem, hogy elnyerte a Szent Szellem keresztséget, amikor Buffalóban volt, ahol elhalálozott férje rokonait látogatta meg. Valakit megismert, aki kapcsolatban állt a Redgewood Pentecostal Church gyülekezettel Brooklynban (New York) és beszámolt neki a Szent Szellem ottani munkálkodásáról.

Mivel Esther tudott éhségemről, azt tanácsolta nekem, hogy imádkozzam egy Brooklyn-i látogatásért. További tanítás és segítség miatt még ő is el akart oda menni. Még mindig egy kicsit fáradt voltam. Ezen kívül nem nagyon akartam olyan gyorsan a szülői házat újból elhagyni, mivel az édesapám súlyos beteg volt.

Tudtam azonban, hogy Isten vezet engem, és akkoriban nagyon fontos volt nekem az Efézus 5,18 verse. „Teljesedjete be Szent Szellemmel!” Ezt Isten parancsának tekintettem, és nem mehettem tovább a nélkül, hogy ne engedelmessédjek Neki. Miközben így az Úr vezetésére vártam, az Úr világossá tette előttem, hogy menjek el, mert egy örök veszteség lenne számomra, ha ezt nem tenném meg.

Ez 1946 júniusában volt. Esther, és én New Yorkban találkoztunk, ahol az Úr valóban minden lépésünket irányította. Egy hívő otthonában, Woodhavenban, amely a gyülekezethez tartozott, szeretettel befogadtak minket. Hamarosan, egy pénteki napon elmentünk az első összejövetelre.

Ez volt az első pünkösdi összejövetel, ahol voltam. Nem tudom, mit vártam; de azt igen, hogy féltem. Ez a félelem azonban hamarosan eltűnt. Az összejövetel teljesen megváltoztatott. Első alkalommal értettem meg, hogy mit jelent a Szellem keresztsége – az embert egy bensőséges, állandó kapcsolatba hozza Jézus Krisztussal. Szerintem a legnagyobb problémám az erő volt, – erő a szolgálatra! Természetesen erő is volt ott! A Szellem ajándékai megnyilvánultak. A hangsúly azonban nem ezeken volt, akármennyire is drágák és fontosak is ezek! A hangsúly Jézuson volt. Ő volt a középpont. Az emberek Őt keresték. Ujjongtak az Ő jelenlétében. Szerették és imádták Őt. Mindez éhessé tett engem. Szívemben azt gondoltam; „Éveken át itt volt ez a hely – és én nem tudtam róla!” Ez egy más világ volt – egy kimondhatatlanul csodálatos, mennyei világ!

Az istentisztelet után egy utó összejövetel volt. Hamarosan rájöttem arra, hogy minden istentisztelet után van egy utó összejövetel – egy alkalom, melynek során az éhes, vágyakozó szívek Jézushoz találhatnak. Aki már betelt Szent Szellemmel, többet nyerhetett Istentől. Amint ott térdeltem, Hans Waldvogel pásztor hozzam jött, és a kezét rám helyezte. Rövid üzenetet mondott nyelveken, és meg is magyarázta azt. Így szólt: „Leányom, ne félj! Hanem kövesd a fényt!”

Ez volt a legdrágább és a legtökéletesebb üzenet! Ebben a pillanatban, a testemben erőt éreztem, mely kétségtelenül a Szent Szellem keresztség kezdete volt, de a teljes Szent Szellem keresztséget csak két héttel később nyertem el. Még volt néhány lecke, amit meg kellett tanulnom; a „templomot” még jobban elő kellett készíteni.

Bűneimet már évekkkel ezelőtt elrendeztem. Az első évben, amikor Kínában voltam, az Úr a hazugságokra emlékeztetett engem, melyeket még gyermekként mondtam – egyszer az édesanyámnak, másszor a főiskolai tanáromnak, és egyszer a tanulóársamnak. Megírtam, bevallottam bűneimet, és ettől kezdve nagyon elővigyázatos voltam. Életemben nem voltam „bálványok”, ahogyan ezt tudtam. Mindig megpróbáltam Istennek engedelmeskedni. Mégis volt egy probléma, melyről nem tudtam, és ez a tartózkodó lényem volt. Részben talán ez a skót-presbiteriánus származásom miatt volt. Amikor az első esték egyikén az oltárnál voltam, és lehajtott fővel imádkoztam – mindig a végéig maradtam –, egy pásztor testvérnő odajött hozzám és bátorított engem, emeljem fel a fejemet és dicsőítsem az Urat; de erre abban a pillanatban még nem voltam kész. Úgy tűnt nekem, mintha valamit megpróbálnék kikényszeríteni, valamit, ami a test által megy végbe. Isten azonban megmutatta nekem, hogy meg vagyok kötözve – erősen – és szabadulásra van szükségem. Aztán ő segített nekem, hogy ezt a nagy akadályt legyőzzem, és megszabaduljak.

A SZENT SZELLEM KERESZTSÉG ÁTÉLÉSE

Sok időt szakítottam magamnak és komolyan kerestem Istent, hogy elnyerjem a Szent Szellem keresztséget. Az engedelmisség első lépéseként nyilvánosan bizonyosságot tettem arról, bízom abban, hogy az imáimra választ kapok, és hiszem azt is, hogy teljes kinyilatkoztatásban lesz részem. Aztán Isten megmutatta nekem, hogy miért tartja vissza az áldást. Isten nagyon hűséges a velünk levő kapcsolatra, ha időt szakítunk a számára. Amikor két héttel azelőtt otthonról eljöttem, azt mondtam a szüleimnek, hogy: „Tíz-tizennégy napon belül jövök vissza.” Ezt lényegében miattuk mondtam. Már elmúltak ezek a napok és ideje lett volna, hogy visszatérjek. Tudtam azonban, hogy a Szent Szellem keresztség nélkül nem mehetek vissza; így nyugtalan és zavart voltam.

Aztán az Úr nagyon világosan így szólt hozzám: „Te egy meghatározott időre újra otthon akartál lenni. Ez a te elképzelésed volt, vagy az enyém?” Azonnal tudtam, miről van szó. Ez természetesen az én elképzelésem volt. Most már tudtam, hogy mit kell tennem. Így azt mondtam az Úrnak, hogy addig maradok New Yorkban, ameddig Ő akarja. Ezután nagy békességet és vigaszt éltem át – bár nem tudtam, hogy mennyi ideig kell maradnom. Talán hetekig, hónapokig, vagy talán egy évig? Nem tudtam, és Isten nem mondta meg nekem, de hálás voltam, hogy az Úrnak még jobban átadhattam magam. Tudtam, hogy hamarosan elérkezem arra a pontra, amikor meghalok az elképzeléseimnek és vágyaimnak.

Ez egy pénteki napon volt. Szombaton volt a nagy próba. Úgy tűnt, mintha Isten teljesen elhagyott volna. Micsoda sötétség volt ez! Ilyet még soha nem éltem át. Állandóan az Ő jelenlétének és szeretetének érzése vett körül, de most ezt nem éreztem. A Hit-otthonban az egyik falon ez az ige volt: „Az Úr az én pásztorom”. Szívfájdalmamban kétségbeesetten kapaszkodtam ebbe az igébe. Ilyen állapotban voltam szombaton és vasárnap is. Később megtudtam, hogy az Úr Esthert vezette, több órán át nyelveken imádkozzon értem, jóllehet ő semmit sem tudott arról, hogy mi volt bennem.

A vasárnap esti összejövetel csodálatos volt – mindenki számára, rajtam kívül! Az összejövetel vége felé Waldvogel pásztor megjegyezte: „Ma este biztosan át fogja élni valaki a Szent Szellem keresztséget.” Nagyon vágytam arra, hogy én legyek az, bár úgy éreztem magam, mintha nagyon messze lennék az egész összejöveteltől. Az összejövetel végén, mint mindig az oltárhoz mentem. És akkor, éppen akkor jött Isten hozzám! Semmilyen bejelentést nem éltem át, csak egy hatalmas jelenléte, mely lényemet teljesen áthatotta. Milyen csoda! „Hamar eljön templomába az Úr, aki után vágyódtok.” (Malakiás 3,1) Az Úr eljött, és én boldog voltam. Mi történt volna, ha nem maradok ott az utó összejövetelen? Remegtem, amikor erre gondoltam. Az ördög megpróbált engem távol tartani ettől – de Istené legyen a dicsőség, a győzelemért! Tökéletesen megtanultam a pillanatnyi engedelmisség rendkívüli fontosságát.

Hétfőn egész nap egyedül voltam és örvendeztem az Úr jelenlétében. Aztán eljött a kedd. Néhány nappal korábban a gyülekezetből egy testvérnő, Esther és én megállapodtunk abban, hogy kedden reggel elmegyünk egy keresztyén könyvkereskedésbe. Amikor azonban az Úrra tekintettem, úgy éreztem, hogy nekem nem kell elmennem. Így délelőtt egyedül voltam, és örültem ennek. Jézus jelenléte hatalmas volt, és csak Őrá vártam.

Aztán kora délután elkezdtem nyelveken imádkozni. Most már tudom, miért kellett otthon maradnom.

JÉZUS JELENLÉTE

Már csak egy dolog foglalkoztatott engem: félttem attól, hogy Jézus drága jelenlétét elveszítem. Félelmetes volt előttem az a gondolat, hogy Jézus jelenléte nélkül kellennem. Az Úr azonban hamarosan megmutatta, hogyan kell járnom, hogy az Ő jelenlétét mindig megőrizzem. Szerdán elhatároztam, hogy sétálni megyek, miután vasárnap este óta nem hagytam el a házat.

Alig hagytam el a házat, amikor észrevettem, hogy valamit nem jól tettem. Az Ő drága jelenlétét már nem úgy éreztem, mint előbb, és nem tudtam miért? De, hát mit tettem? Úgy gondoltam, nagyon elővigyázatos voltam, hogy Isten Szellemét ne szomorítsam meg. Felnéztem Jézusra, és kértem Őt, mutassa meg nekem, mi nincs rendben – és Ő megtette ezt. Én döntöttem úgy, hogy sétálni menjek – mondta nekem. Ha mindig az Ő jelenlétében akarok lenni, akkor mindig, és minden dologban engednem kell, hogy Ő királyként uralkodjon. Ez olyan világos volt előttem, hogy nem mertem tovább menni. Megbántam cselekedetemet, és mély vágyakozással tekintettem fel Őreá. Helyreállította ezt a csodálatos jelenlétet, és minden rendbe jött.

Ezzel összefüggésben meg egy másik leckém is volt. A hit leckéjét is meg kellett tanulnom. Ez egy összejövetelel történt, míg a többiek örvendeztek, megmagyarázhatatlan okból kifolyólag én nem éreztem Jézus jelenlétét. Waldvogel pásztor, aki nem tudott semmit arról, hogy mi van bennem, egy rövid imát mondott. Milyen csodálatosak azok az összejövetelek, melyeket az Úr vezet! Így szólt: „Ha van valaki a gyülekezetben, aki nem tud örvendezni Jézus jelenlétében, nos, akkor egyszerűen higgy, és neked is részed lesz ebben!” Erre a bátorításra volt szükségem. Ez megtanított engem arra, hogy a hit nyugalmát megőrizzem, és ne a magam erejében bízam. Felhagytam saját erőlködésemmel és egyszerűen hittem, és az Úr újból betöltött engem.

Csudálatosan tanított engem az Úr azokban a napokban. Az elkövetkezendő években pedig sok olyan hívővel találkoztam, aki elveszítette Jézus jelenlétét, és a nélkül élt. Nem boldogok, és abban reménykednek, hogy valaha újból részesülnek az Ő jelenlétében. Én nem tudtam e nélkül élni. Az első években természetesen néha nekem is egy kicsit várnom kellett, ez azonban olyan várakozás volt, mely ahhoz hasonlít, amikor Mózes az Úr dicsőségére várt a sziklánál. Más nem érdekelt engem. Ezen túl nem akartam a dicsőség nélkül élni. Hamarosan felismertem, hogy Jézus örül annak, hogy vágyakozom Őutána.

Sokkal jobban vágyakoztam utána, mint egy szoros kapcsolat után. A bennem lévő kút állandóan ömölhetett. „De aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzó víz forrásává lesz benne.” (Ján.4,14) Ennek az igének a kínai nyelvben sokkal nagyobb jelentősége van, mint a mi nyelvünkben.

A kézrátétel szolgálata ugyancsak jelentőségteljes körülmény volt. Szükséges volt ehhez, hogy állandóan Jézus jelenlétében éljek. Eljött az idő, amikor állandóan az Ő csodálatos jelenlétében voltam. Ennek ellenére mégis mindig óvatosan kellett járnom; mert „aki az én parancsolataimat megtartja, az szeret engem; és én kinyilatkoztatom magam annak.” Az volt az érzésem, hogy valami állandóság ment végbe bennem.

Miután elnyertem a Szent Szellem keresztséget, még néhány hétig a Hit-otthonban maradtam. Minden összejövetelelre elmentem, befogadtam az ígét, és az Úr tanított engem. Sokat tanultam Isten kiválasztott edényétől, Martha Wing Robinsontól. Isten kinyilatkoztatta neki tervét az utolsó időre vonatkozóan, és életünkben ezt meg is valósította. Olvastam életrajzát, a „Ragyogó Dicsőség” című könyvet, és ez nagyon megáldott engem.

ÚJRA KIUTAZÁS

Amikor elérkezett az idő, hogy New Yorkot elhagyjam és hazatérjek, arra gondoltam, vajon hogyan viselem, ha távol leszek ettől a mennyei gyülekezettől. Jézus jelenléte ugyanúgy velem marad? Tudtam, hogy teljesen bíznom kell Benne. Waldvogel pásztor, amikor elbúcsúzott tőlem, így szólt: „Keress lehetőséget arra, hogy gyakrabban örvendezz!” Ez egy egyszerű tanács volt, de nagyon bölcs!

Jézus nem hagyott egyedül. Ő ugyanúgy közel volt hozzám. Ő valóban menny volt a földön. Gyakran volt lehetőségem arra, hogy másokat bátorítsak, akiknek nem volt meg ez a drága szellemi közösségük. Ha az Úr ilyen csodálatos kapcsolatot teremt, és mi ezt nem vesszük igénybe, akkor nagy, belső veszteséget élünk át. Ha azonban ilyen közösségre nincs lehetőségünk, akkor is hinnünk kell, hogy Jézus ugyanúgy megáldhat minket. Tekintetünket csak Őreá kell szegeznünk, egyedül Őreá!

Ebben az évben nagyon fontossá vált nekem a János 15. része. Ez a fejezet már korábban is sokat mondott nekem. Megláttam ebben, hogy a gyümölcsstermés titka az, hogy Jézusban kell maradnunk, és hogy ennek életcélunknak kell lennie. A baj csak az volt, nem voltam biztos abban, hogy vajon Jézusban vagyok-e, vagy sem? Most azonban ez másként volt. Néhány nappal a Szent Szellem keresztségem után hirtelen ez a csodálatos gondolat volt a szívemben: „Íme, ezt jelenti a Benne maradás: Jézus jelenlétét megőrizni, hogy Benne maradjunk.” Ez egy kedves kijelentés volt a mennyből. Nem tudom szavakba önteni, mit jelentett ez nekem akkor, és mit jelent azóta is.

Dicsérem Istent ennek az útnak az egyszerűségéért – és mégis a tökéletességéért! Egy ideig ez a kérdés foglalkoztatott: „Valóban nem kell mást tenni? Csak ezt kell tennem? Nem túl egyszerű ez?” A Szent Szellem azonban emlékeztetett arra, ez a kérdés az ördögtől van, és hogy a János 15. részében van a válasz. Minden esetben ezt az ígét használtam fegyverként az ellenséggel szemben, és lassanként felhagyott azzal, hogy gyötörjön engem.

A Szent Szellem keresztségemmel együtt erős meggyőződést nyertem a felől, hogy el kell hagynom azt a missziót, mely első kínai kiutazásom alkalmával nagyon közel állt hozzám. Szerettem a missziós barátaimat, és nem volt könnyű számomra ezt a lépést megtenni. Tudtam azonban, szabadnak kell lennem, hogy bizonyosságot tehessek arról, amit tett Isten bennem. A Szent Szellemet akartam követni, bárhova is vezet majd engem. Elbocsátási kérelmemre az igazgató egy kedves levéllel válaszolt. Azt mondta, bármikor visszatérhetek, amennyiben felismerem, hogy hibát követtem el. Esther is kérte az elbocsátását. Most a jó pásztorra néztünk fel, hogy Ő mutassa meg nekünk a következő lépést. Az Úr tudta ezt, és nem sokáig tartott, míg megmutatta nekünk az Ő tervét. Esther szülei Kínában szolgáltak misszionáriusként. Most már nyugdíjban voltak, de még kapcsolatuk volt ezzel a munkával, melyben korábban dolgoztak. Körülbelül akkoriban, amikor mindketten átértük a Szent Szellem keresztségét, egy levél érkezett egy kínai pászortól. Azt kérdezte Esthertől, nem menne-e hozzá, és nem segítene-e neki? Esther ezt megírta nekem. Amikor ezt az Úr elé vittük, bizonyosságot kaptunk arra, hogy ez az Úr akarata.

Ahhoz, hogy helyet kapjunk a hajóra, egy hosszú várakozó listára kerültünk. Ezt megtettük anélkül, hogy tudtuk volna, hogy honnan kapunk pénzt az utazásra. Sem a szüleimnek, sem a barátaimnak nem beszéltem erről. Isten itt is csodálatosan gondoskodott rólunk.

Édesapám mindig adott egy kis összeget karácsonyra és a születésnapomra. Ez alkalommal azonban egy csekket adott, mely több volt az útiköltségnél. Nem tudta, hogy elhagytam a missziós társaságot, és hogy helyet foglaltam egy kínai útra. Ezt csak utólag mondtam meg neki. Estherről az Úr hasonlóképpen gondoskodott. Decemberben azt a hírt kaptuk, hogy van helyünk a hajón. Az a kegyelem, melyet Isten adott nekem, hogy haldokló édesapámtól elbúcsúzhattam, csoda volt – életem legnagyobb csodája. Isten azonban a csodák Istene, Ő a mi szerető és velünk együtt érző, mennyei édesatyánk is. Így utaztunk el 1946 decemberében Seattleből Kínába. Shanghaiban sokáig kellett várunk. Végül elértünk rendeltetési helyünkre, Miyang városába, mely Honan északi részén van.

ÁLDÁS ÉS VESZÉLY

Amikor Kínába értünk tudtuk, hogy milyen ott a helyzet. Miyangban volt egy gyülekezet és az egész kerületben kisebb hívő csoportok. Ez egy nagy népességű terület volt, egy folyó völgyében, és a távolban hegyekkel. Mi voltunk az egyedüli misszionáriusok, de volt számos kínai munkatárs. Segítségre volt szükségük az asszonyokkal való foglalkozásnál, és a vidéki evangélizációban. Szeretettel fogadtak minket. Később megtudtuk, hogy a vezetők megállapodtak abban, nem fogadják el pünkösdi tanításunkat.

Esther nagyon jól ismerte a nyelvet, mivel Kínában nőtt fel. Én azonban sok éven át Chefoóban voltam, ahol csak angolul beszéltek, ezért nagyon keveset tudtam kínaiul. Ezen kívül Honan területén más hangsúllyal beszéltek, mint ahogyan én ismertem, így egy tanárt fogadtam, aki naponta egy-két órát tanított, amikor a városban voltam.

Munkánk főként abból állt, hogy kis csoportokban különböző falvakba mentünk, ahol három napig összejöveteleket tartottunk. Nagyon sok falu és város volt ott. A falvakban ezer lakás is lehetett! A föld termékeny volt; de a népesség miatt kevés volt a jövedelem.

Nagy örömet szerzett számomra, hogy faluról falura, gyalog mentünk. Nagyon drága hívőkkel találkoztunk. Éreztük Jézus életét és szeretetét bennük. A többség, különösen az asszonyok, nem tudtak olvasni. Gyakran nem voltak rendszeres összejöveteleik. Senki sem vezette az összejöveteleket. Többen egy átutazó evangélista bizonyágtételére tértek meg, mások egy gyógyulás által. Most pedig nagyon vágyakoztak arra, hogy többet tanuljanak.

Amikor egy faluban összejövetelt tartottunk, az asszonyok messziről jöttek. Többeknek egy egész napot kellett gyalogolniuk, és sokan kis gyermekeiket is magukkal hozták. Naponta három összejövetelt kértek. Ezek között lehetőség volt arra, hogy a személyes problémákról is beszéljünk, és hogy betegekért, és megszállottakért is imádkozzunk. Ez óriási élmény volt! Esther prédikált, én pedig imádkoztam. A hívők azokban a házakban, melyekben tartózkodtunk, a legjobbat adták nekünk. Gyakran ez nagyon szegényes volt, de ők szívesen adták. A világtól nagyon távol éreztük magunkat.

Láttunk néhány megkötözöttet, akiket a hívők hoztak, akik Isten által csodálatosan megszabadultak. Minden esetben – sok ilyen volt – az Úr megmutatta nekünk, hogyan végezzük ezt a szolgálatot. Egyszer egy olyan asszonnyal találkoztunk, akiben néma szellem volt. Esther Isten vezetése által parancsolt az asszonynak, hogy mondja ki Jézus nevét. Végül az asszony engedelmeskedett – először nagyon halkán, aztán egyre tisztábban beszélt – és megszabadult!

Egy másik esetben, egy asszonyban tisztátalan szellem volt. Meztelenre vetkőzött, aztán erőszakoskodott. Néhány testvér a faluból és mi ketten egész éjjel fent voltunk. Nagyon titokzatos volt az a szoba! Nem volt elektromos villanylámpa, csak egy kis olajlámpa. Ellenálltunk az ördögnek – látszólag eredmény nélkül. Hirtelen azonban, amikor Esther és én szent nevetésben törtünk ki. Az asszony megnyugodott, és nem tartott sokáig, míg teljesen megszabadult. Később megkeresztelkedett, és tele volt hálaadással.

Egyszer egy férfi jött hozzánk egy távoli faluból, és arra kért, hogy menjünk el hozzájuk és imádkozzunk megszállott feleségéért. Ebben a faluban találkoztunk néhány kedves hívővel, többnyire asszonyokkal, akik közül néhányan szenvedtek a férjük miatt. Mint a többi kínai a távoli falvakban, így ezek az emberek sem láttak még soha idegent. Az egyedüli lelki segítséget egy fiatal hívőtől kapták, aki a faluban lakott. Ez egy 29 éves férfi volt, aki az édesanyjával élt együtt, és ő özvegy volt. Volt Bibliája és tudott olvasni. Így az asszonyok minden este összejöttek, amikor befejezték napi munkájukat, hogy Isten igéjét hallják, és imádkozzanak.

Azt hiszem, hogy ilyen igyekezetet még soha nem láttunk, mint ott. Éreztük Isten szentségét. Nagy tiszteletet adtak Istennek, és érdeklődtek egymás iránt. Ott volt közöttük ez a megszállott asszony is. Hívó volt, de valamiképpen a gonoszt beengedte az életébe. Imádkoztunk érte, és megszabadult, a gonosz szellem azonban megpróbálta őt tovább kínozni. Esthernek vissza kellett mennie a városba, így én maradtam ott a kis csoporttal, hogy ezen az asszonyon segítsék. Megtanítottam vele a Jakab 4,7-t: „Álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek.” Hosszú, türelmes próbálkozás után már tudta ezt kívülről. Később bizonyágot tett arról, hogy Istennek ezt az igéjét használja az ellenséggel szemben, és teljesen megszabadult.

Az a fiatalember, aki az asszonyoknak a Bibliából olvasott, minden reggel eljött hozzám imádkozni, mielőtt a földekre ment dolgozni. Egy napon nem jött, és nagyon csodálkoztam ezen. Este azt mondták nekem, hogy beteg. A hívők szégyellték magukat, és nem akartak engem elvinni hozzá, mert ő egy kunyhóban lakott. Végül azonban mégis odavezettek hozzá. A kezén egy nagy, vágott seb volt, és vérmérgezést kapott. A karja nagyon bedagadt és elszíneződött. Magas lázzal és önkívületben feküdt. A Jakab 5. része jutott eszembe, megkentük őt mogyoró olajjal és imádkoztunk érte.

Másnap egészségesen kelt fel. Aztán tudtam meg, hogy mi történt. Azt mondta, hogy nem volt óvatos. Reggel a szokásos imádkozás nélkül ment el dolgozni. Szerinte ezért érte baleset. Az asszonyok még egyet s mást hozzáfűztek. „Tudod, az utóbbi időben nem vigyáztál a beszédedre” - mondták. Beismerte a bűnét, bűnvallomást tett, és teljesen meggyógyult. Milyen drága a jó Pásztornak minden lélek, még a legkisebb is!

Az ottani hívők nem akartak elengedni engem; és egyedül nem tudtam elmenni. Ha ezt megemlítettem, csak nevettek. Egy napon azonban az a hír jutott el hozzájuk, hogy egy rablóbanda van a közelükben, akik eddig még minden faluba betörték. Hogy megóvjanak engem ettől a támadástól, találtak egy férfit, aki egy szamaras kocsival hazavitt engem.

BARÁTOK VAGY ELLENSÉGEK?

Amikor Kínába érkeztünk, tudtuk, hogy ott háborús helyzet van. Az ország északi részét ellenséges katonaság szállta meg. Ezek nem messze voltak Honantól. Az ellenséges csapatok végül megérkeztek Miyangba is. Néhány nappal korábban a hívők azt mondták nekünk, hogy már a közelben vannak, és hogy nagyon hamar hagyjuk el a helységet. Attól féltek, hogy rossz lesz, ha maradunk. Ezen kívül ismertek egy utat, melyen még elmenekülhettünk. Amikor Estherrel együtt kértük az Úr vezetését, az Ésaías 26,3-t kaptuk: „Akinek szilárd a jelleme, azt megőrzöd teljes békében, mert benned bízok.” Most már tudtuk, hogy maradnunk kell.

Az éjszaka leple alatt az ellenség harc nélkül vonult be a városba, és berendezték hadiszállásukat. Másnap délelőtt 9 órakor két uniformisban lévő férfi kopogott az ajtónkon. „A felelős tiszt akar veletek beszélni” – mondták. „Kövessetek minket!” Amikor az utcán követtük őket, láttuk, hogy minden háznak az ajtaja be van lakatolva. Nem tudtuk, mi vár ránk. Börtön, kínzás, vagy más kegyetlenség? Vagy az Úr megszabadít minket?! Nem tudtuk; a szívünkben azonban csodálatos békesség volt.

Egy öreg templom udvarára jutottunk, és egy szobába vezettek minket, melyben a főtiszt kényelmesen berendezkedett. Két óra hosszat voltunk nála és a kérdéseire kellett válaszolnunk. „Miért vagytok Miyangban? Ki küldött titeket? Ki fizet nektek? Miért van Amerikának ilyen sok kéme?” Aztán azzal a paranccsal bocsátott szabadon minket, hogy: „Most menjetek el, de maradjatok addig a házatokban, amíg közelebbit nem hallotok!”

Az elkövetkezendő három hónap telve volt bizonytalansággal. Mindig kora reggeltől késő estig, tisztok és katonák jöttek a házukba. A szekrényünkből mindent kivettek, amit akartak. Ezen kívül gyakran kérdezgettek minket, és ellentmondó válaszokkal akartak megfogni. Ilyen esetekben a Máté 10,19-20 versek igazsága csodálatosan beigazolódott: „Amikor azonban átadnak titeket, ne aggódjatok amiatt, hogy miképpen vagy mit mondjatok, mert megadatik nektek abban az órában, hogy mit mondjatok. Mert nem ti vagytok, akik beszéltek, hanem Atyátok Szelleme szól általatok. Isten bölcsességet adott nekünk, amikor a kérdésekre válaszoltunk. Közben gyakran volt lehetőségünk arra, hogy bizonyosságot tegyünk, vagy az evangéliumot hirdessük.

Arra a kérdésre, hogy: „Ki gondoskodik rólatok? Az amerikai kormány?” – azt feleltük, hogy: „Nem, a mennyei Atyánk gondoskodik rólunk. Néha kínai hívők, néha amerikai hívők gondoskodnak rólunk.” Aztán ezt folytattuk, és többet mondhattunk csodálatos Atyánkról, aki a Fiát üdvözítőül küldte a világra. Ez gyakran egy óra hosszat tartott, és a férfiak figyelmesen hallgattak.

Néha azt mondták: „Úgy tűnik, mintha egyáltalán nem félnétek tőlünk. Miért nem? Nem tudjátok, hogy megölhetünk titeket?” Erre azt feleltük: „Nem, nem félünk tőletek. Ha megöltök minket, egyenesen a mennybe megyünk. Ha azonban ezt a mennyei Atyánk nem engedi meg nektek, semmit sem tehettek velünk.” Ezután általában elmondtuk nekik, hogy ki ez az Atya, és hogy milyen üdvösséget készített a számunkra.

A következő kérdést csapdának szánták: „Ti melyik oldalon álltok? Szerintetek kik jobbak a nemzetiek, vagy mi?” Ezt válaszoltuk: „Egyáltalán nem arról van szó, hogy kik vagyunk mi. Isten előtt mindnyájan bűnösök vagyunk.” Aztán a bűnről prédikáltunk, és annak következményeiről, a megváltás csodálatos útjáról.

A legtöbb katona még fiatal volt, 20 év körüli. Ezeket a fiatalokat a hadsereg megerősítésére hívták, de ők nem sokat értettek ehhez, nem is nagyon tudták miért harcolnak, ők komolyan hallgattak minket. A prédikáció végén gyakran úgy tűnt, mintha elfelejtették volna, hogy mit kérdeztek. Csendben elmentek.

Másnap aztán egy másik csapat jött. Így ment ez napról napra. A csapatok a városban állandóan váltották egymást. Ez azt jelenti, hogy azokban a hónapokban sokan hallották az evangéliumot. Biztosan sokukkal találkozunk közülük a mennyben.

Akkoriban Esther egy csodálatos gyógyulást élt át. Nagyon beteg lett, és úgy gondoltuk, hogy tífusza van. Mivel ápolónő volt, nagyon jól tudta ennek a betegségnek a tüneteit. Anélkül, hogy gyógyszerrel vett volna be, Isten imánkra válaszként, rövid időn belül meggyógyította őt.

GYŐZELEM A BELSŐ ÉS KÜLSŐ SZÜKSÉGEKBEN

Ezek az idegen csapatok megengedték nekünk, hogy alkalomadtán a környező városokba és falvakba menjünk, ahol összejöveteleket tartottunk. Természetesen nagyon figyeltek minket. Egy helységben, melyben templom is volt, amikor megérkeztünk, a tiszték azt parancsolták, hogy menjünk be a templomba, fel a pódiumra, és énekeljünk nekik. Ezt megtettük, aztán az evangéliumot hirdettük. A templom tele volt az ő embereikkel, akik figyelmesen hallgattak minket.

Ezen a helyen történt az is, hogy összejövetelünk második napján azt a hírt kaptuk, hogy merényletet terveznek ellenünk, és mint túszoakat akarnak elfogni minket. A hűséges hívők könyörögtek nekünk, hogy azonnal távozzunk a városból. Amikor azonban imádkoztunk, Isten nem azt mondta, hogy hagyjuk el a helységet, ezért maradtunk, és mi mindent Istenre bízunk. Ezen az éjszakán ezek az ellenséges csapatok elvonultak! Azt hallották ugyanis, hogy nemzeti csapatok közelednek. Ha elhagytuk volna a helységet, másként fordult volna a sorsunk. A mi csodálatos Urunk mindig tudja, hogy mit kell tenni.

Amikor ebben a helységben voltunk, egy testvér jött a városból, és egy levelet hozott nekem otthonról, melyet két hónappal korábban írtak. Édesanyám megírta és közölte velem édesapám halálát. Isten megvigasztalt engem, mert bizonyosságom volt afelől, hogy drága édesapám Jézusnál van. Édesanyám még sokáig élt. 1972 októberében, 96 éves korában ment haza az Úrhoz. Minden szabadságom alkalmával lehetőségem volt arra, hogy néhány hónapot nála töltssek.

Élete valóban példa volt arra nézve, ami a Példabeszédek 4,18-ban olvasható: „Az igazak ösvénye olyan, mint a felragyogó világosság, mely egyre világosabb lesz délig.” Napjai végén csodálatos átélése volt az Úr jelenlétében, akit olyan nagyon szeretett. Nagyon köszönöm testvéreimnek, hogy olyan hűségesen és szeretettel gondoskodtak szüléinkről, amikor azok idősebbek lettek. Számomra ez azt jelentette, hogy éveken át az Urat szolgálhattam.

Most térjünk vissza a történetemre. Megállapodtunk abban, hogy egy helyen összejöveteleket tartunk. De nem sokkal ezelőtt azt a hírt hallottuk, hogy ez a környék nagyon bizonytalan. Annak a hívő családnak a kisgyermekét, akiknek a házában laktunk volna, a hegyekbe hurcolták, és túszként fogva tartották. Ennek a helységnek, mint sok másnak, nem volt városfala, így éjjel a rablók behatolhattak, és mást is el tudtak rabolni. Ez a család nem tudta azt a váltságdíjat kifizetni, amit a rablók követeltek.

Azzal fenyegetőztek, hogy egy napon a házat felgyújtják, ha nem kapják meg a pénzt. Éppen ezen a napon akartuk elkezdni az összejöveteleket. Amikor feltekintettünk az Úrra, éreztük, hogy ennek ellenére menjünk el oda.

Amikor megérkeztünk azt láttuk, hogy senki sem mert ebben a bizonyos házban maradni. Azt mondták, mi se lakjunk ott. Mi tudtuk azonban, hogy számunkra ez a legmegfelelőbb hely. Maradtunk, és néhány hívő asszony önkéntesen csatlakozott hozzánk. Imádkoztunk és lefeküdtünk. Éjjel felé puskalövéseket hallottunk, mely egyre közelebb jött. Tudtuk, hogy ez mit jelent, de vártunk. Hirtelen minden elcsendesedett, és újból lefeküdtünk. Valójában, hogy mi történt, nem tudjuk; de akkor hallottunk utoljára a rablókról. Akkor olyan összejöveteleket éltünk át, melyeket Isten csodálatosan megáldott.

Egy délután csodálatos élményem volt. Korlátolt kínai tudásommal egy csoport fiúhoz beszéltem. Ehhez egy nagy evangéliumi képet használtam, melyen egy kereszt volt. Egyszerű szavakkal arról a nagy szeretetről beszéltem, mellyel Isten szeret minket. Elküldte a Fiát, hogy meghaljon értünk a kereszten. Amikor készen voltam, a fiúk a többi képet nézték, melyek a falon voltak – egy fiú kivételével! Ő megállt és tekintetét arra a képre szegezte, melyen a kereszt volt. Aztán elkezdett beszélni:

„Tényleg ennyire szeretett minket Isten?” – kérdezte. „Igen” – feleltem. „Ennyire szeretett minket.” „Valóban annyira szeretett minket Jézus, hogy így halt meg értünk?” „Igen, ennyire szeretett minket” – feleltem. „Ő, hiszen ez csodálatos” – mondta. Közben a többi fiú is odajött hozzánk, és hallgatták, hogy mit mond ez a fiú. „Ő a legrosszabb közülünk” – mondták, és ez a fiú ezt nem is tagadta. Ehelyett elmondta nekik a megváltás és Isten szeretetének csodáját.

Másnap ez a fiú újból eljött. Magával hozta édesanyját és a testvérét is. Mindketten elfogadták Jézust megváltójuknak. Amikor befejeztük az összejöveteleket, el kellett mennünk. Ezt a családot, és a többi hívőt a jó Pásztor gondoskodására bízuk.

CSODÁLATOS SZABADULÁS

Amikor újból a városban voltunk, a katonaságtól látogattak meg minket, és feltartóztattak végtelen kérdéseikkel. A tisztek elmondták, hogy mennyire gyűlölik országunkat. Nem tehetünk mást, mint azt, hogy ezt tudomásul vegyük. Ha Istenünket gyalázták, ez más gyűlölet volt. Látszott rajtuk, hogy mennyire gyűlölik Őt. De miért? Mi adott okot nekik arra, hogy Istent gyűlöljék?

A hívők folyamatosan mindenről beszámoltak nekünk, mi történt körülöttük, különösen a parasztok földjei és az üzlettulajdonosok kisajátításáról. 1948 januárjában az események ránk nézve rosszra fordultak. Egy újonnan érkezett tiszt, aki nagyon gonosznak látszott, a házunkba jött, és az útlevelünket követelte. „Nektek nincsen vízumotok!” – tombolt. „Azonnal el kell hagynotok a várost, írjátok alá ezt a papírt!” Kínai pásztorunk, aki jelen volt, azt mondta, hogy ez a papír az ellenséges katonaságnak engedélyt ad arra, hogy azt tegyenek velünk, amit akarnak. „Azonban” – mondta, „mégis jobb, ha aláírjátok”. Mi megtettük ezt. A tisztek meghatározták elutazásunk idejét, és elengedtek minket. A hívők arról kezdtek beszélgetni, hogy nagy veszélyben vagyunk. „Majd imádkozunk” – mondták. „Csak Isten tud titeket innen biztonságban elvinni.”

Estherrel néhány dolgot becsomagoltunk két kis bőröndbe. Készen voltunk, amikor két nappal később délelőtt tíz órakor két tiszt jött, hogy meglássák, valóban megyünk-e. Mindenünket apránként átnézték. Amikor felfedezték Esther zenefűrészt, azt akarták, hogy egyet adjunk nekik. Akkor az egyik hívő testvérünk elmondta a tisztnek, hogy ez egy hangszer, és azt mondta, hogy játszhatunk valamit rajta. Az egyik éneket a másik után játszottuk, melyet taps, hangos nevetés és beszéd követett. Nagyon el voltak varázsolva ettől a különleges hangszertől és egyáltalán nem siettek. Hívő testvéreink teát, mazsolát és diót szolgáltak fel nekik.

Mivel azonban mégis el kellett mennünk, jónak tartottuk, hogy minél korábban menjünk el. 17,30 óra körül sötétedett, és a legközelebbi falu, ahol éjszakázni akartunk hatórányira volt szamaras kocsival. A zenélés és a beszélgetés azonban még mindig tartott, és úgy tűnt, hogy a hívők visszatartanak minket. Ezt nem értettük. Mi azonban nem tudtuk azt, amit ők már tudtak: merényletet terveztek ellenünk.

Aztán 15,30 óra felé a férfiak hirtelen felálltak és elmentek. Még azt mondták nekünk, hogy azonnal hagyjuk el a várost. A hívők összegyűltek, hogy elbúcsúzzanak tőlünk. A pásztor imádkozott velünk, Isten gondviselésére bízott minket, amikor a távolból egy hangos robbanást hallottunk. „Dicsőség Istennek! Dicsőség Istennek!” – mondta. „A mi hadseregünk jön!”

Most már megértettük azt a szabadítást, mellyel Isten megajándékozott minket. „Titeket, testvéreim, élve akartak eltemetni” – mondta – „de Isten elküldte a mi csapatunkat, hogy titeket megmenten.” Aztán elmondta nekünk, hogy egy keresztyén család, mely az ellenség főhadiszállása közelében lakott, hallott az ellenünk való összeesküvésről. A város egy bizonyos kapuján át egy-két mérföldre lévő helyre akartak vinni minket, ahol két frissen ásott gödörbe akartak bedobni. Amikor a hívők ezt meghallották, imádkoztak értünk. Néhányan vezetettve voltak arra, hogy kérjék Istent, hogy ezen a napon küldje el a nemzeti csapatokat – bár azokban a hónapokban, amikor az ellenség megszállása tartott, még a város közelében sem voltak.

Most már megértettük, hogy miért nem mehettünk el mindjárt, és miért volt hasznos a hosszú zenélés. Isten a kezét felettünk tartotta és 15 perccel előbb, mint amikor élve el akartak ásni minket, megmentett. 16 órakor vonultak be a nemzeti csapatok a városba. Amikor hallottak arról, hogy pár perccel a biztos haláltól hogyan menekültünk meg, el kellett ismerniük, hogy Isten volt az, aki idejében küldte őket. A városban élő pogányok, és a hívők is csak ezt tudták mondani: „Lássátok, mit tett velük az Ő Istenük!”

VESZÉLYES MENEKÜLÉS

A katonák azt mondták, hogy valószínűleg nem sokáig maradnak a városban, és velük kell mennünk, amikor kiadják a továbbvonulásra szóló parancsot. Az ellenséges katonaság akkor visszatér, és fenyegetéseiket valóra váltanák. A két gödröt megtalálták, és az a hat katona, aki őrizte azt, már nem tudott elmenekülni, azokat kivégezték.

Tíz nap után a csapatok azt a parancsot kapták, hogy hagyják el a várost, és mi velük mentünk. Ezen a napon félelmetes hóvihár volt. Az utcákat hamarosan teljesen belepte a hó. Kivonulásunkkor nem mindig az

utcán mentünk. Hegyen, völgyön át meneteltünk, letiportuk a magas havat, folyókon mentünk át a vészhidakon. Így volt ez kora reggeltől késő estig. Ugyanabban az ellátásban részesültünk, mint a katonák: egy tál tészta csomó reggel, és egy további tállal a nap végén.

Két fiatal tiszt mindent megtett azért, hogy nekünk segítsen. Ebben is Isten gondoskodását láttuk. Estére a 20.000 katona megelőzött minket, míg mi fáradtan követtük őket. De ez a két fiatalember visszajött. Felfedeztek bennünket hátul; és arra a helyre vittek, ahol mindenki éjszakázott. Ha egy ekkora hadsereget magunk elé képzelünk, mely hirtelen behatol egy népes kínai kisvárosba, akkor megértjük, hogy ez milyen lehetett. Szorosan egymás mellett a koszos padlón feküdtünk a katonák mellett. Ha valaki már lefeküdt, az már nem tudott felkelni. Nem is tudtam, hogy az emberi test ilyen fájdalmat és megterhelést el tud viselni. Mi azonban az Úrban bízunk. A két fiatal tiszt is bátorított bennünket, és azt mondta, hogy a mi Istenünk megsegít. Feltételeztük, hogy ez a két fiatal tiszt is hisz Jézusban.

Négy nap múlva a hadsereg azt a parancsot kapta, hogy északnyugat felé menjenek. Mivel az ellenség által elfoglalt területen kívül voltunk, úgy éreztük, hogy dél felé, Hankowba menjünk, és így elbúcsúztunk a katonáktól. A tábornokkal tudtunk beszélni. Köszönetet mondtunk neki, és bizonyosságot tettünk Jézus Krisztusba vetett hitünkről. Aztán találtunk egy keresztyén családot, akik néhány napra befogadtak minket. Akkoriban egy kedves testvér jött Miyangból, aki elkísért minket utunkon dél felé.

Most megint egy „hadsereg” része voltunk, a menekülők hadseregéé, akik közvetlenül utánunk délre menekültek. Megint sokat kellett gyalogolnunk és megrendítő élményeink voltak. Hatalmas folyókon gázoltunk át, egy hosszú, részben megrongált vasúti hídon. Semmi sem volt, amibe kapaszkodhattunk volna. Aki nem vigyázott, beleesett a folyóba. Ha az ember már a hídon volt, akkor már nem tudott visszafelé menni, mert óriási tömeg volt mögöttünk. Ebben a menetben nagyon megfáztam, mert órákon át vizes volt a lábam. Éjszaka belázasodtam. Esther imádkozott velem, és reggel folytathattam az utazást.

Az elmúlt éjjel másokkal együtt a földön aludtunk egy kis pályaudvar előtt. Másnap egy teherkocsiban kaptunk állóhelyet, mely Hankowba vitt minket. Úgy álltunk, mint a szardíniák, és mindenki különböző csomagjait a magasba tartotta. Amikor késő éjszaka rendeltetési helyünkre értünk, elérkezett az utolsó felvonás. Miután kimásztunk a vagonból, egy nagyon meredek dombra kellett felmennünk, és a másik oldalon óvatosan lemásznunk.

Minden bizonnyal Isten hozott minket Hankowba, mely Kína középpontjában egy nagy város. Ott több misszionáriussal találkoztunk, akiket név szerint ismerünk. Örömmel befogadtak minket, bár nekik sem volt elég helyük. Hankownak – mely egy több milliós lakosú város – most az északról jövő menekültekkel, népsűrűsége a duplájára növekedett.

ÉLMÉNYEK HANKOWBAN

Röviddel azután, hogy Hankowba érkeztünk, egy újabb csodáról hallottunk, mely kapcsolatban van azzal, hogy hogyan menekültünk meg a haláltól. Honan környékén két barátnőnk volt. Misszionáriusok, a japán internálós táborból, melyben akkoriban éltünk, és dolgoztunk. Nem írtunk nekik rendszeresen, most azonban beszámoltunk az élményeinkről. Erre körülbelül ezt válaszoltak: Január 18-án több misszionáriusnő gyűlt össze egy lakásban. Előttük tea és kalács volt. Amikor éppen enni akartak, egy közülük így szólt: „Barátaim, nem tudom miért, de kényszerítve érzem magam, hogy Esther Hessért és Pearl Youngért, akik Honariban vannak, imádkozunk. Nem imádkozhatnánk mindjárt most?” Félretették a teát és imádkozni kezdtek. Több mint egy óráig könnyek között imádkoztak értünk. Csak miután bizonyosságuk volt afelől, hogy Isten meghallgatta imájukat, fohászuk imádatba ment át. Röviddel ezután a kínai újságban olvasták csodálatos szabadulásunkat. Megállapították, hogy ez pontosan abban a pillanatban volt, amikor imádkoztak értünk. Milyen csodálatosak Istennek útjai!

Körülbelül egy évig maradtunk a misszionáriusoknál és segítettünk nekik az evangélium hirdetésében, különösen az északról jövő menekültek között. Isten megáldotta igéjét közöttünk. Emberek tértek meg. Átéltük a Szent Szellem csodálatos kitöltetését, mely során egyik a másik után nyerte el a Szent Szellem keresztséget. Nagy szükségükben Istent akarták.

Elsőként egy egyszerű, csendes asszony nyerte el a Szent Szellem keresztséget. Ez a megtapasztalás a férjét is arra indította, hogy kívánja ezt; ő azonban még nagyon zárkózott volt. Nem akart zajt csinálni, mint ahogyan az egyeseknél volt, amikor Isten ereje leszállt rájuk. Ezen kívül nem akart nyelveken szólni. De

mégis meghajtotta magát, és kérte a feleségét, hogy imádkozzon érte. Isten találkozott vele és csodálatosan betöltötte őt is. Ő és a felesége a csoport áldott vezetőivé lettek, miután mi elmentünk.

Még volt ott egy idősebb férfi, aki a gyülekezetében vén volt. Jómódú volt, világias gondokozású és szemben állt a Szent Szellem keresztséggel. Miután mindent elveszített, és csak az életét menthette meg, alázatos, magányos ember lett belőle, örült annak, hogy kis gyülekezetében az ajtónálló szerepét betöltheti. Nem sokáig tartott, és álélte a Szent Szellem keresztséget. Még sokak, fiatalok, és idősek szívét érintette meg ez a tűz. Elmentek és a város különböző részein bizonyoságot tettek Jézusról.

Ilyen áldásban volt részünk a hosszú forró nyár alatt. Nagyon örültünk ennek. Mivel nagyon meleg volt, mi misszionáriusok úgy döntöttünk, hogy egyszer a városon kívül piknikezünk. Találtunk ehhez egy alkalmas rétet. Mivel azonban ez a rét az utca közelében volt, nagyon poros volt ott minden. Ezen kívül az érdeklődő gyerekek hamar körülvettek minket. Egy gimnazista lány jött arra biciklivel. Közülünk valakit felismert, ezért megállt és beszélt velem.

„Miért nem jöttök hozzám haza?” – kérdezte. „Itt van nem messze a házuk. Senki sincs otthon, és mindent használhattok.” Elfogadtuk javaslatát, és hamarosan egy csodálatos falusi birtokon voltunk, amelyet azelőtt még soha nem láttam. Az egyik kert – jobban mondva egy park – a másik után következett, melyeket fák választottak el egymástól. Csodálatos virágok voltak benne. És a madarak! És aztán a csend! „Meggérem az őrt, hogy készítsen nektek teát.” – mondta. „Éreztétek magatokat otthon!” – ezzel eltűnt.

Ezt a napot soha nem fogom elfelejteni. Ezt a mennyei Atya tette értünk. Ez mindnyájunknak jó volt. Azt hiszem olyan jó volt, mint egy hónapi szabadság. Az Úr már néha felüdített így engem. Elrendel és megajándékoz egy ilyen nappal és ez elég. Hazamentünk – mindnyájunk kezében szép virágok voltak, a szívünkben szeretet és hálaadás a mi nagy és hűséges Istenünk iránt.

EGY ÚJABB LECKE

Késő ősszel az a hír jutott el hozzánk, hogy az ellenség Kína közepe felé közeledik. A követség arra kért minket, hogy hagyjuk el az országot. Ennek a kérésnek nem kellett feltétlenül engedelmességek. Ez azonban azt jelentette volna, hogy magunkért kell felelnünk, teljesen mindegy, hogy mi történik. Estherrel együtt úgy határoztunk, hogy maradunk.

Átéltük, hogy Isten milyen csodálatosan cselekedett az elmúlt években, tudtuk, hogy ezt ezután is megteheti. Azt is tudtuk, hogy ezért imádkoznunk kell. Amikor ezt megtettük, olyan világos lett előttünk az, hogy mennünk kell, mint korábban az, hogy maradjunk. Csodálatos Pásztorunk világosan kinyilatkoztatja akaratát azoknak, akik ezt szívükből teljesíteni akarják.

Nem sokáig tartott, és a hűséges hívektől elbúcsúztunk, a mennyei Atya gondoskodására bíztuk őket. Kértek minket, hogy imádkozzunk értük, hogy mindvégig hűségesek maradjanak. Két éven át alkalomadtán hallottunk csupán hírt róluk. A Szent Szellem folyamatos drága munkájáról számoltak be nekünk – aztán csend lett. Újra és újra megtapasztalták azt, hogy Isten kegyelme a szükség idején is elégséges. Amikor azonban eljött a szükség ideje, csak imádkozni tudtunk azokért hitben, akiket visszahagytunk Kínában, mint Isten többi szenvedő gyermekéért a világon.

Repülőgéppel Shanghaiba mentünk, ahol a karácsonyt a misszionáriusok házában töltöttük, miközben a hajónkra vártunk. Imában az Úrra néztem, hogy megtudjam az Ő akaratát. Azt várja-e tőlem, hogy a Távol-Kelet egy másik részén szolgáljak Neki; de nem láttam vezetést. Az Ő ideje még nem érkezett el; és így békességem volt afelől, hogy Kínát el kell hagynom, és haza kell mennem.

Volt azonban még egy dolog, melyben döntenem kellett, mely által az Úr sokkal erősebben megmutatta nekem az aggodalmaskodás és a hitetlenség bűnét. Ezt megemlítem, mert számomra ez nagy jelentőségű volt. Ebben a különleges dologban egyszerűen csak az Úr akaratát akartam megtudni; de nem kaptam választ. Amikor az a nap, melyen döntenem kellett, egyre közelebb jött, sejtelmem sem volt, hogy hogyan döntsék, a félelem érzése fogott el. Félttem attól, hogy hibát követek el, és nem Isten akaratát teszem.

Aztán azon a bizonyos nap előtti délutánon szólt az Úr hozzám – nagyon világosan! „Tudod akaratomat, és mégsem akarod teljesíteni!” Ezt mondta nekem. Az egyik parancsolatot a másik után idézte fel bennem, melyet nem teljesítettem. Ezek az átadottság, és a bizalom parancsolatai voltak, mint például: „Hagyd az Úrra utadat, bízzál benne, mert ő munkálkodik. (Zsolt 37,5) vagy „Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a

holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja.” (Máté 6,34) és végül: „Ne félj, csak higgy!” (Márk 5,36).

Ezt azonnal láttam, és a lelkemben belső meggyőződést, és szabadulást éltem át. Amikor aggodalmaskodtam, teljesen mindegy, hogy miért, engedetlen voltam Isten parancsolatával szemben, a hitetlenség bűnébe estem. Gyorsan meghajtottam magam, és az egész dolgot átadtam Neki. Hogy mi történik másnap, és hogyan fogok dönteni ebben a kérdésben, ez az Úr dolga. Ezt a megtapasztalást soha nem felejttem el. Ettől a naptól kezdve az Ő kegyelme által lehetséges volt nekem minden gondot, félelmet és kétséget olyan gyorsan visszautasítani, mint amilyen gyorsan visszautasítanám azt, hogy mérget vegyek be. Az Úr választ adott kérdéseimre, méghozzá idejében. Ő sohasem jön későn. Gyermekei gyakran azt gondolják, hogy az Úrra várnak; valójában azonban Ő vár rájuk azért, hogy egy újabb leckét megtanuljanak.

Január elején hagytuk el Shanghait. Ez 1949-ben volt. Akkor több mint 2 évig voltunk Kínában; de micsoda évek voltak ezek – az Úr kegyelmének éve, áldással és erővel teljes évek.

ELHÍVÁS FORMOSABA

Nem sokkal azután, hogy hazaértem Kanadába, levelet kaptam Gardiner pásztorától, aki Ridgewoodban a pünkösdi gyülekezet pásztora volt. Ő és a felesége vezették a gyülekezet üdülőjét, a „Pilgrim Camp”-ot, mely egy szép tó, a Brant-tó mellett volt, Adirondack hegyeiben, New York államban. Ebben a levelében arra kért, hogy imádkozzam azért, nem mennék-e el hozzájuk munkatársnak 1949. nyarán. Az Úr arra indított engem, hogy ezt fogadjam el. Ennek eredményeképpen szolgálhattam Neki ott, méghozzá nemcsak 1949-ben, hanem az azt követő öt évben.

Ezek a nyári hónapok a „Pilgrim Camp”-ban nemcsak arra voltak jók, hogy az Úrnak szolgáljak, hanem, hogy Őt még jobban keressem, és meg is találjam. Másrészt Ő, a Szent Szellem útjára is tanított engem. Másokkal együtt megköszönöm Istennek ezt a szent helyet és az áldott szolgálatot, melyben ott részesültem. A nyaralás után örültem annak, hogy Gordon és Carolina Gardiner egy rövid látogatásra elkísért szülő házába, Nova Scotiába.

Ez év fennmaradó napjaiban főként otthon voltam, édesanyámmal laktam, és a nővéremmel, vagy számos gyülekezetben szolgáltam, ahova az Úr vezetett. Ahogyan ezt akkor felismertem, úgy láttam, hogy ezt fogom tenni az elkövetkezendő években. Örültem ennek, és hálás is voltam érte. Csak az volt fontos nekem, hogy azt tegyem, amit a jó Pásztor akar.

Már régóta világos volt előttem, hogy Isten akarata valóban „jó, kedves, és tökéletes”, és hogy az Ő igája kedves, és az Ő terhe könnyű, ha ezt elfogadjuk. Misszionáriusként, és azelőtt levő életemben soha nem volt nehéz az Ő akaratát tennem. Amikor Kínában valami különösen nehéz volt, arra emlékeztem, hogy mit türt el Jézus a kereszten értem. Összehasonlítva ezzel az én kis „szenvedésem” egészen csekélynek tűnt.

Amikor 1953-ban otthon a szobámban voltam, az Úr megmutatta, hogy a fent említett „folyamatban” változás lesz. Először egy szó volt előttem: „Formosa”. Ez olyan fénnel, és olyan erővel jött, hogy ettől a pillanattól kezdve tudtam, hogy mit kell tennem – Formosába kell mennem! Eddig soha nem gondoltam erre; most azonban tudtam ezt! Aztán nem sokkal ezután egy újabb dolgot kaptam: „Írj Elisabeth Lindaunak és kérjed őt, hogy menjen el veled Formosába.” Ez legalább olyan meglepetés volt nekem, mint a korábbi kijelentés.

Ismertem Elisabethet. Minden nyárom láttuk egymást a Pilgrim Campben. Azonban nem voltunk különösebben barátok, és nem is leveleztünk. Ettől kezdve az Úr gyakran így vezetett engem. Egy ígét, egy tervet, vagy egy lehetőséget nyilatkoztatott ki előttem olyan világosan, mintha ezt szemeim előtt láttam volna.

Azonnal írtam Elisabethnek és azt hittem, hogy egy ideig várnom kell a válaszra, mert imádkozni fog ezért a fontos dologért, de nem kellett várnom! Nem sokkal az után, hogy megkapta a levelet, felhívott telefonon, és azt mondta, az Úr megmutatta neki, hogy változás áll be az ő helyzetében is. Így ott volt a bizonyosság a szívében, hogy ez az út Isten akarata szerint van.

Minden csodálatos volt, de hogy jön majd ez létre? Sejtelmünk sem volt. Hajóra kell szállnunk – ez tény; ebben a dologban azonban az Úrra bízunk magunkat. De nagyobb problémát jelentett emberileg az, hogy egy

olyan személyt találjunk, aki Formosában (Taiwan) kezességet vállal értünk. Senkit sem ismertünk ott. Aztán ott volt a testi szenvedésem is, melyről most szeretnék beszámolni.

A GYÓGYULÁS FELISMERÉSE

Ahhoz, hogy beszámolhassak a betegségemről, vissza kell térnem arra az időre, amikor Chefooban voltam. Ott vált világossá előttem, hogy gyógyulásomra nézve Isten akaratát kell keresnem. Könyveket olvastam arról, hogy hogyan lehet egyedül - gyógyszerek használata nélkül – Istenben való hit által meggyógyulni. Néhány könyv ezt helyeselte, néhány pedig ellene volt. Az Úr akaratát akartam megtudni, ezért így imádkoztam: „Uram, ha megmutatod nekem az igéből, mi a Te akaratod, akkor azt cselekszem!” Amikor aztán az Ő igéjét nyitott szívvel olvastam, megtanultam a leckét. Isten világosan megmutatta, hogy a betegség nem az Ő akarata. Jézus betegségeinket éppen úgy, mint a bűneinket, a keresztre vitte Ő a főorvos – ma ugyanúgy, mint akkor, amikor a földön járt. Ez most érthető lett előttem, és dicsőség legyen Istennek, ettől a naptól kezdve majdnem 40 éven keresztül egyszerűen csak Jézusban bízam. Nem volt szükségem arra, hogy gyógyszert szedjek, vagy megoperáltassam magam. Nem gyötrődtem azon, hogy ez helyes-e, vagy mást kell-e tennem. Egyszerűen csak Jézusban bízam! Micsoda nagy áldást tartogat a mennyei Atya az ő gyermekeinek, a test, a lélek és a szellem számára. Csodálatos szeretet! Csodálatos kegyelem!

A hitnek azonban kipróbálniuk kell lennie, és az első próba nem sokkal azután jött, amikor 1936-37-ben otthon voltam. Éveken át gyakran súlyosan megfáztam. Most is az egyik éjjel, vasárnapra virradóra, úgy éreztem, egy újabb megfázás közeledik. Korábban gyógyszert szedtem; most azonban tudtam, hogy csak az Úrban kell bíznom. Tudtam, hogy az Ő vezetésére kell bíznom magam és nem szabad magától értetődően otthon maradnom.

Hirtelen nagyon félttem, nem a megfázástól, hanem attól, hogy kevés a hitem a gyógyulásra. Az ördög hamarosan felbukkan, amikor látja, hogy Istennek akarunk engedelmessé válni. A vasárnap estére gondoltam. Röviddel ezelőtt megígértem egyik barátnőmnek és a férjének, hogy elmegyek velük egy gyülekezetbe, a szomszédos városba. Január volt és kegyetlen hideg. Azt is tudtam, hogy a kocsiban nincs fűtés, és hogy a szélvédőüveg el volt törve. Az a gondolat, hogy ilyen betegen és lázasan elmenjek velük, megijesztett. Mi lesz akkor, ha tüdőgyulladást, vagy még rosszabbat kapok? Tudok még Istenben bízni? Mindenesetre tudtam, hogy engednem kell, hogy Ő vezessen. Félttem ettől, és mégsem mertem másként cselekedni.

Egész nap három ígérethez tartottam magam, melyeket az Úr emlékezetembe hozott. Ezek voltak: „Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet, megváltja életedet a sírtól. (Zsolt.103,3); „Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta.” (Ésa. 53,4); „De álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek!” (Jakab 4,7). Belekapaszkodtam ezekbe az igékbe, de egyáltalán nem éreztem az Úr közelségét, vagy jelenlétét. Ez a nap „szárazabb” és magányosabb volt, mint általában. Akkoriban még hiányzott a Szent Szellem keresztség megtapasztalása, mely az Úr drága jelenlétét hozza nekünk. Este azt is tudtam, az Úr megmutatta volna nekem, ha nem akarná, hogy elmenjek. Az utazás után egy hosszú összejövételünk volt, aztán hazamentünk. Amikor késő este hazaértem, jól éreztem magam. Megfázásom eltűnt! Az a megfázás, melyet több napig kellett volna hordoznom. Nagyon hálás voltam ezért az Úrnak.

Ez a küzdelem napja volt, de Isten nagyon drága leckét adott nekem. Ezek a leckék segítségemre voltak az elkövetkezendő napokban, és években. Megmutatta nekem, mennyire azt akarja, hogy engedelmessé vájunk Neki, hogy határozottak legyünk, és egyedül az Ő igéjében bízunk. Azaz alapelv, hogy szándékunkat ne változtassuk meg azért, mert betegnek érezzük magunkat – mert az Úr mondja ezt nekünk – újra élővé vált a számomra. Valójában ez egy tanfolyam volt a gyógyulásról, melyet egy nap alatt elvégeztem.

ISTEN VEZETÉSE

Amikor 1947-ben Esther Hessel Honan környékén voltam, észrevettem, hogy egy tumorom van. Az Úrnak átadtuk ezt a dolgot, és teljes békességem volt. Az elkövetkezendő években – másfél év Kínában, öt év otthon, Kanadában, és a „Pilgrim Camp”-ben – a tumor (daganat) lassan, de állandóan nagyobb lett. A gyülekezetben Ridgewoodban voltak testvérek, akik tudtak erről, és velem együtt hittek. Az Úrra támaszkodtam, és Ő adott erőt arra, hogy megszakítás nélkül szolgáljam Őt.

Természetesen megoperáltattam volna magam. „Orvos” családjamban – mindenki orvos, vagy ápolónő volt rajtam kívül – és én is jónak láttam, hogy másoknak segítek. Nekem az Úr nem beszélt operációról, így nem is operáltathattam meg magam. Ha elhatároztuk magunkban, hogy Istennek mindenáron engedelmessé válunk, akkor Ő erőt, és hitet is ad ehhez. Akkor úgy járunk, mint azaz ember, aki Jézus parancsára kinyújtotta „elszáradt” kezét.

Az után azt az elhivatást kaptam, hogy Taiwanba menjek. Jóllehet gyógyulásom még nem volt látható, mégsem engedtem, hogy ez a betegség visszatartsa az utamtól. Ha ezt megtettem volna, valószínűleg sohasem gyógyultam volna meg. Elisabeth Lindau teljesen egyetértett velem. Micsoda segítség az, hogy ilyen szükségben az embernek hite van.

A jó Pásztor, lépésről lépésre egyengette előttünk az utat Taiwanba. Ez egyedül az Ő műve volt. 1953-54. telén egy norvég misszionáriusnőtől kaptam levelet, aki Hongkongban volt. Évekkel ezelőtt Shanghaiban ismerkedtünk meg, de az óta nem írtunk egymásnak. Most azt kérdezte tőlem, hogy nem kapcsolódnék-e a munkájához Hongkongban. Válaszoltam, és beszámoltam neki Taiwanba való elhívásomról. Erre azt felelte, hogy meg tudja adni egy kínai prédikátor testvér nevét, akit jól ismer, aki biztosan hajlandó lenne arra, hogy segítsen nekem, ha kezesre lenne szükségem. Így megkaptam vízumot. Elisabethnek még nem volt vízuma, de hitben helyet foglaltattunk egy hajón, mely szeptemberben hagyta volna el Seattlet. Éppen idejében megérkezett a vízum, és nem egy nappal később.

Az útiköltséget is csodálatos módon kaptuk meg. Az Úr felhasználta a kanadai kormányt, hogy segítsen nekem! Egy napon Ottawából levelet kaptam, melyben egy csekk volt, és az a megjegyzés, hogy minden kanadai polgár, aki kilenc évvel ezelőtt egy japán internálós táborban volt Kínában, egy bizonyos összeget kap kárpótlásul, és ez az én részem. Ebből az összegből telt az útiköltségre, és más szükséges dolgokra is. Isten időszámítása tökéletes! Igen, amikor valami lehetetlen, akkor ez az Ő ügye. „Csodálatos vele járni!”

Sejtelmünk sem volt, hová megyünk Taiwanba, és hogy ott hogyan fogunk munkálkodni. Csak azt tudtuk, hogy az elutazásunknak célja van. A kínai gyülekezeteknek tovább kellett adnunk azt a csodálatos üzenetet, hogy a Szent Szellem keresztség által elnyerhetjük Jézust az Ő teljességében. Ez mindennek a titka: életünkben, szolgálatunkban és a várakozásban, amikor Ő megjelenik.

Ez az üzenet ott égett a szívemben! Ez nemcsak egy tanítás volt, ez az Ő jelenléte volt, Jézus maga – akit láttunk, éreztünk, befogadtunk, kimondhatatlan kedvességben és harmóniában!

Amikor útban voltunk Taiwan felé, egy gondolat foglalkoztatott, talán fel kell lépnem a nyilvánosság előtt. Ettől a gondolattól nagyon megijedtem. Jóllehet nem tudtam azt, hogy a szolgálatom mennyiben lesz más, mint eddig, mégis úgy éreztem, valami új felé közeledem. Ettől megijedtem, mivel nő vagyok, úgy gondoltam, talán a férfiaknak minden könnyebb.

Azután drága Urunk világosan szólt hozzám az 1Timótheus 4,12-ből „Senki meg ne vessen ifjú korod miatt!” Tudtam, hogy az Úr mit akar ezzel mondani. Az a tény, hogy egy gyenge, külföldi asszony vagyok, nem akadályozhat meg engem abban, hogy előre menjek, és azt tegyem, amit Isten elvár tőlem. Az elkövetkezendő években Isten kegyelmes volt hozzám, hogy ennek az ígérem mindig engedelmessé váljak, akkor is, ha könnyebb lett volna számomra, hogy egy másik úton haladjak. Számomra személyes élmény volt az, hogy a „földre hullani és elhalni” – ez, örökké megmaradt.

AZ ELSŐ MEGTAPASZTALÁSOK

Amikor Taiwanba érkeztünk, az a kínai prédikátor várt minket, akivel a misszionáriusnő Hongkongban kapcsolatba hozott. Egy kis lakásához vezetett bennünket, mely a gyülekezet épületében volt. Nagy szeretettel fogadtak. A prédikátor és a felesége átadták nekünk a szobájukat. Természetesen tudtuk, hogy ez csak átmenetileg van, de sejtelmünk sem volt arról, hogy hová vezet az utunk.

Öt nap múlva eljött az a misszionáriusnő, aki hallott arról, hogy megérkeztünk, és köszöntött minket. Megkérdezte, hogy a jövőben hol fogunk lakni, és hol fogunk dolgozni. Mindkét kérdésre csak azt tudtuk válaszolni, hogy nem tudjuk, de bízunk az Úrban, hogy Ő vezet minket. A misszionáriusnő azt mondta, hogy az egyik kínai barátnőjének van egy szabad szobája. Eljön velünk és érdeklődik ez iránt, ha akarjuk.

Elmentünk. Mit mondott ez a kínai asszony? Ez a szoba már hat hónapja üres; és bár mások már igénybe vették volna, de a szívében tudta, hogy nem szabad bérbé adnia. Szerinte Isten ezt számunkra tartotta fenn.

Az Úr gyorsan segített nekünk! Az elkövetkezendő években ugyanilyen hűségesen gondoskodott rólunk. Nem tettünk mást, csak Rá vártunk és Benne bízunk.

Lakóterünk egy kétágyas szoba volt, mely egy japán stílusban épült ház második emeletén volt. Mindjárt beköltöztünk, és hárem évig laktunk ott. Egy fiatal hívő kínai nő segítségével, aki eljött hozzánk, a házukba, megtanultuk a nyelvet. Mivel Taiwanban voltunk, megtanulhattuk a tiszta mandarin nyelvet, és nekem először át kellett gondolnom, mielőtt hangsúlyoztam. Nagyon korlátolt volt kínai nyelvtudásom; amit még Kínából ismertem.

Az első vasárnap egy kínai gyülekezetben voltunk. Az összejövetel után Mr Lee köszöntött minket, aki ott vendégprédikátor volt. Jól beszélt angolul, és szeretett volna velünk közelebről megismerkedni. Meghívtuk őt hozzánk és bizonyoságot tettünk neki a Szent Szellem keresztségről. Amikor imádkoztunk, az Úr találkozott vele és betöltötte őt Szent Szellemével.

Nem sokkal ezután ugyanez történt egy testvérnővel, aki a gyülekezetben dolgozott. Egy vasárnap megfigyelt minket, amikor csukott szemmel voltunk az összejövetelen. Tudni akarta, hogy miért volt ez. Meglátogatott minket, és ő is betelt Szent Szellemmel.

Az Úr ezt a két hívőt használta fel arra, hogy nekünk segítsen munkánk kezdetén. Második emeleti szobánkat hetenként kétszer az összejövetelek szolgálatára állítottuk. Az egyik összejövetelen egy prédikátor fordított nekünk, és ő, és más munkatársak is prédikáltak. A másik összejövetelen az Úrra vártunk. Két új barátunk magával hozta barátait, ismerőseit, hívőket és hitetleneket egyaránt.

Egy idő után Mr Lee megkérdezte tőlünk, hogy nem dolgoznánk-e vele együtt a gyülekezetében. Azonnal készek voltunk ebben dönteni, mivel nem láttunk lehetőséget arra, hogy a fennálló gyülekezeteken kívül munkálkodjunk. Észrevettük, hogy ez a testvér, aki átélte a Szent Szellem keresztséget, valóban nyitott az Úr előtt, az után vágyakozott, hogy munkáját a Szent Szellem vezetésére bízza. Könnyen tudott az Úrhoz közeledni, és örült az Ő jelenlétének.

Ha azonban gyülekezete, vagy az előjárók ebbe nem egyeznek bele, és az összejöveteleket úgy akarják tartani, mint ahogyan ezelőtt, akkor ez problémát jelent. Arra buzdítottuk őt, hogy az Urat mindenáron kövesse! Micsoda drága edény lehetne ő! Megígérte nekünk, hogy konfliktus esetén a „második legjobb lehetőséget” fogja választani. Még mindig reménykedett abban, hogy vele megyünk; mi azonban tudtuk, hogy ezt nem tehetjük, bár még nem tudtuk, hova vezet a következő lépés.

A KÖVETKEZŐ LÉPÉS

A jó Pásztor tudta, hogyan akar vezetni minket, és Ő ezt idejében kijelentette. Így történt: kis, házi összejövetelünkön egy tiszt elfogadta Jézust megváltójának. Családjával Taipei városán kívül lakott. A bombáktól való állandó félelem napjaiban sok kormány és katonai iroda székhelyét Taipeibe helyezte. Ezen a területen azonban még nem volt gyülekezet. Ez a fiatal tiszt kért minket, hogy gondoljuk meg, hogy nem akarnánk-e ott dolgozni. Egy napon meghívott ebédre, és aztán körülvezetett minket, hogy megismerjük a helységet, és azt a lelki szükségét, mely abban jelen volt.

Miközben imádkoztunk, észrevettük, hogy ez az Úr akarata. Akkoriban ismertük meg Dávid Liu tábarnokot is. Liu tábarnok sok éven át hívő volt, de sajnos visszaesett. Mr Leével együtt eljött a hitetlen feleségével a házi közösségünkbe. Újból felébredt, és rövid időn belül betelt Szent Szellemmel, és a felesége is megtért. Liu testvér most „égett” Istenért. Nagy segítség volt számunkra, amikor elkezdtük az új munkát Kou Tzu K'ou-ban.

Először kibéreltük az általános iskolát, hogy ott evangelizációs összejöveteleket tartsunk. Nemcsak megtérések voltak, hanem felfedeztünk néhány hívőt is, akik örültek szolgálatunknak. Így most közösen egy helyiséget béreltünk a főutcában, és rendszeresen összejöveteleket tartottunk. Elisabethtel még mindig Taipeiben laktunk és a busszal „ingáztunk” ide, s oda. Isten tovább folytatta a munkát, és nemcsak lelkek tértek meg, hanem a betegek is meggyógyultak.

Kiemelkedő eset volt Mrs. Peng gyógyulása, akinek rákja volt, és haldoklott. Megoperálták, de mint reménytelen esetről, lemondtak róla. Utolsó segítségként, és egy kedves kínai testvérnő zaklatására Mr. Peng elhozta a feleségét az egyik istentiszteletünkre.

Inkább halottnak nézett ki, mint élőnek; imánkra azonban válaszként Isten meggyógyította őt, és a férjével együtt megtértek. Nem sokkal később más hívőkkel együtt egy tóban megkeresztelkedtek, mely nem messze van Kou Tzu K'ou-tól. Amikor Mrs. Peng sok évvel később meghalt, nem rákban halt meg, mert az nem tért soha többé vissza, hanem más betegségben, amely miatt nem tudott az Úrban ugyanúgy bízni. Úgy tűnik, mintha Isten teljes hitet és engedelmességet várna el attól, aki elnyerte az ő erejét és kegyelmét.

Egy további gyógyulás volt akkoriban Mrs. Chen, egy kormánytisztviselő feleségének a gyógyulása. Mrs. Chen gyermekkorától egy gyülekezet tagja volt, Shanghaiban, de soha nem élt át egy igazi újjászületést. Férje szigorú konfucionárius volt. Amikor az asszony észrevette, hogy mellrákja van, nagyon félt. Ismertük a lányát, aki az összejövetelünkre jött. Kért engem, hogy menjek el az édesanyjához. A szülők nem gondoltak arra, hogy egy ilyen egyszerű, igénytelen helyre eljőjenek, mint a mi összejövetelünk.

Mrs. Chen kedves volt, de világi, és inkább egy filmsztárhoz hasonlított. Most azonban nagy szükségben volt, és tudni akarta, mit kell tennie. Belső vezetés alapján azt tanácsoltam neki, hogy olvassa el a Máté evangéliumát, jóllehet biztosan tudtam, ezt már többször elolvasta. Ez alkalommal azonban ez egészen más volt, mint ahogy erről később bizonyosságot is tett. Isten felhasználta az Ő igéjét, hogy igazi bűnbánatra és hitre juttassa, hogy meggyógyuljon, és megtérjen.

A meghatározott operációt elvégezték és Mrs. Chen hamarosan felépült, csaknem úgy, mintha nem operálták volna meg. Mindenkinek, még a férjének is el kellett ismernie, hogy Isten cselekedett. Mr. Chen most már hajlandó volt Jézusban hinni, és nem sokkal ezután megkeresztelkedett. A feleségével együtt hűséges munkatársak lettek a gyülekezetben. Chen testvérnő az elkövetkezendő években jó egészségnek örvendett.

SZEMÉLYES GYÓGYULÁSOM

Miután Taiwanba érkeztünk, a tumorom két év alatt állandóan nagyobb lett. Az Úr kegyelme és vezetése nagyon drága volt akkoriban. Különböző igehelyek nagy segítségemre voltak. Az ígéretek igénybe vettem, és a parancsolatoknak engedelmeskedtem. Azt hiszem, inkább az olyan parancsokra figyeltem, mint például: „Ne aggodalmaskodjatok a holnap miatt!”, vagy „Ne félj, csak higgy!” Azt mondtam az Úrnak: „Uram, hinni akarok Benned! Nem akarok a holnapra gondolni. Nem akarok félni.” Aztán Istent dicsértem, és magasztaltam – semmi mást nem tettem.

Napról napra nem tettem mást, csak az Ő igéjének engedelmeskedtem, Őt dicsértem, nem tekintve azt, hogy mit érzek, vagy mi van velem. Tudni azt, hogy ez az ő akarata volt, hogy így éljek – csak egy ideig – nagy segítség volt a számomra. Természetesen az a kísértés, hogy féljek, néha erős volt. Megtanultam azonban, hogy Isten arra figyel, amit mondunk, és ezért fontos, hogy hitben beszéljünk. Ami engem a leginkább erősített, az a szilárd meggyőződés volt, hogy jogom van arra, hogy meggyógyuljak. Jézusnak győznie kell, a Sátánnak veszítenie! Hálát adok Istennek azért, hogy ezt az igazságot adta nekem, mely égett a szívemben.

E hosszú hitpróba alatt Elisabeth teljesen egy volt velem. Azok a hívők is, akik a távoli otthonomban voltak, hitben mögöttünk álltak. Tudom, mindez fontos szerepet játszott a gyógyulásomban. Mégis teljesen világos lett előttem, hogy nem függhetek mások imáitól, nekem kell hennem.

Amíg a tumor egyre kisebb lett, ez lassú folyamat volt. Több hónapot vett igénybe, míg teljesen eltűnt. Dicsőség legyen Isten drága nevének!

Egy gyógyulást átélni, nagy áldás; azonban még van más fontosabb áldás is, mely ezzel kapcsolatos. Az egyik, hogy a próbák által a hitünk megerősödik. A másik, hogy jobban megértjük azokat, akik ugyancsak próbákon mennek keresztül. Bátoríthatjuk őket, hogy maradjanak meg a hitben, mert Istennel együtt biztos győzelmük lesz Sátán felett. Micsoda biztatás ez, hogy minden területen győzhetünk – úgy testileg, mint lelkileg.

Ehhez még hozzá kell fűznöm egy drága élményt, melyet e hosszú próbaidőszak alatt tapasztaltam. Jézust hatalmasan megismertem. Az Ő jelenléte dicsőségesebb lett, mint azelőtt. Átéltam azt, amit a János 14,21-ben megígért. „Aki befogadja parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem, aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám; én is szeretni fogom őt, és kijelentem neki magamat.” Ha az Ő akaratát keressük és engedelmeskedünk az Ő parancsolatainak, akkor bármi érjen bennünket, legyen ez betegség, vagy valami más, Ő a legnagyobb ajándékkal ajándékoz meg minket, melyet elnyerhetünk: azzal,

hogy kinyilatkoztatja magát nekünk. Ezt ígérte meg azoknak, akik győznek, a Jelenések 2. és 3. részében. És mindez a miénk, lehet.

Talán most folytatnom kellene a bizonyosságomat gyógyulásomról, vagy jobban mondva egészségemről. Csodálatos, hogy Jézust felismerhetjük, mint gyógyítónkat, de még csodálatosabb, ha Őt, mint egészségünket. Igen, mint életünket tapasztalhatjuk meg. A Kolossé 3. rész 4. verse ezzel összefüggésben nagyon sokat jelent nekem: „Krisztus, a mi életünk.” Nagyon gyakran mondtam Jézusnak: „Uram, Te vagy az én életem!” Ez valójában szokássá vált a számomra, hogy minden napot ezzel kezdek, és azt mondom Jézusnak, Ő az én életem, az én erősségem, a mindenem. Azután elkezdem Őt dicsőíteni.

De valamikor különleges szükségben vagyok. Arra gondolok például, hogy egy reggel, amikor felébredtem, szédültem és nagyon szerencsétlennek éreztem magam. Akkoriban már Kung Kuanban laktam, és ezen a napon tulajdonképpen imaórára akartam menni Kou Tzu K'ouba. Magától értetődően otthon maradhattam volna, és néhányan talán azt mondták volna, maradjak otthon, mivel rosszul éreztem magam. Amikor azonban Jézus vezetését kértem, nem az volt az érzésem, hogy otthon kell maradnom – így elmentem. Nagyon gyenge voltam, de hálát adtam Neki azért, hogy Ő az én életem. Egy pillanat múlva, még mielőtt a buszmegállóba értem volna, teljesen jól éreztem magam.

Egy másik alkalommal egy nagy, ifjúsági összejövetelen kellett beszélnem. Délután volt. Egész délelőtt egy nehéz terhet éreztem a szívemen, ezen kívül fizikailag is nagyon gyenge voltam. Tovább dicsőítettem az Urat és tudtam, hogy ő vezet engem. Ha azt akarja, hogy otthon maradjak, akkor majd megmondja nekem. Nem mondott semmit, így elmentem. A busszal való hosszú utazás után még egy magas dombra kellett felmenni. Miközben felmentem a hegyre, egy csodálatos élet, és egy csodálatos erő tudatosult bennem. Úgy tűnt, mintha minden megerőltetés nélkül tudnék menni. Az összejövetelen pedig Isten lejött hozzánk, és hatalmasan megáldott minket.

Sok ilyen megtapasztalásom volt. Nagyon fontos, hogy az ördög félrevezetését észrevegyük, és ne engedjük át neki a győzelmet. Jézus egy csodálatos életet tartogat a számunkra a feltámadás után, miközben felismerjük, hogy Ő bennünk munkálkodik.

A MUNKA KEZDETE

Isten kezdettől fogva megáldotta a gyerekek között végzett szolgálatot. Ez különösen Elisabeth munkaterülete volt, jóllehet a munka legtöbb területén együtt dolgoztunk. Türelmes fáradás és erős hit eredményeként a gyerekek lassan Isten előtti pontosságot, tiszteletet és csendet tanultak. Sokan közülük valódi megtérést éltek át.

A gyerekekkel való foglalkozás a munkánk drága és fontos részévé vált. Általuk sok szülőt is elérhettünk. Így volt ez a Chou családnál is. Mr. Chou Kínában, a kormányban magas tisztséget töltött be, de itt Taiwanban másokkal együtt előlről kellett kezdenie mindent. Üzleti életre vállalkozott, és sikeres volt. Aztán a gyerekei eljöttek a vasárnapi iskolába. Amikor egyszer meglátogattuk a szülőket, és elvittük nekik az evangéliumot, elfogadták Jézust, és nemsokára meg is keresztkedtek.

Nem sokkal később tényleg kényszerítve éreztük magunkat, hogy egy gyülekezeti épületet építsünk. Kis összejöveteli helyünk nagyon kicsivé vált, és nem találtunk más megfelelő összejöveteli helyiséget. Amikor imádkoztunk, Isten megvilágosította előttünk, hogy építsünk egy házat. Minden rendelkezésre álló telek azonban már el volt adva – egy kis telek kivételével, mely Kou Tzu K'ouban, egy hegyoldalon volt. Ezt megvettük. Valamennyi földet leemeltünk a dombról, és így egy sima területet kaptunk, mely elég nagy volt ahhoz, hogy egy imaházat építsünk. Ezután Chou testvér vette át az építkezés ellenőrzését. Ez 1957-ben volt, csaknem három évvel az után, hogy Taiwanba érkeztünk. Az istentiszteleti terem mögött a vasárnapi iskolások számára voltak helyiségek, és nekem, meg Elisabethnek lakóhelyek. Így végül átköltözhattünk Kou Tzu K'ouba.

Kezdetől fogva csodálatosan átértük azt, hogy a mennyei Atya hogyan gondoskodik az anyagiakról. Másokkal soha nem beszéltünk személyes szükségünkről, és soha nem kértünk senkitől pénzt a munkára. Egyszerűen arra az ígéretre álltunk rá, hogy: „De keressétek először az ő országát, és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.” Máté 6,33 Milyen jól lehet így élni! Ez valóban Isten nagy bölcsességén nyugszik, mely segít minket abban, hogy állandóan figyelmesen járjunk, az Ő akaratát tegyük, és a hitünket gyakoroljuk.

Éppen, az építkezésünkre nézve az elején, és később is, a bővítésnél, gyakran átértük, hogy a pénz mindig a megfelelő pillanatban érkezett. Az Úr ehhez kedves barátokat használt fel otthonról – hogy mennyivel járultak hozzá ehhez a munkához az ő imáikkal és adományaikkal az évek során, azt majd az örökkévalóságban tudjuk meg – de az Úr felhasználta a kínai hívőket is.

Mennyei vezetőnk megvilágosította előttünk, hogy a munka minden területén az alap, mindig a hit és az engedelmesség. Kezdetben azt mondta nekem: „Ha továbbra is hiszel, tovább tudok munkálkodni. Ha már nem hiszel, a munkákat le kell állítanom.” Éveken át mindig erre emlékeztetett: „Krisztus a gyülekezet feje.” Az Ővé minden hatalom, a mennyben és a földön. Ő pontosan tudja, hogy mit kell tenni. Az Ő terve tökéletes, és Neki hatalma van arra, hogy ezt beteljesítse. Mindaz, amit tőlünk elvár az, hogy Benne higgyünk, és Neki engedelmeskedjünk. Természetesen Sátán mindig erőfeszítéseket tesz majd azért, hogy Isten munkáját akadályozza, megsemmisítse, és ezt a harcot gyakran „érezzük”. A mi hitünk azonban az a győzelem, mely mindent legyőz.

Nagyon hálásak vagyunk azért, hogy megtanították velünk a dicsőítés jelentőségét, mely által a hit kifejezésre jut. Személyes életünkben megtanultuk – hogy dicsőítésünk Istent magasztalja, az ördögöt pusztítja, és megteremti Jézus jelenlétét –, de most rájöttünk arra, hogy ez a győzelem titka ennek a munkának a továbbvitelénél is, mellyel Isten bízott meg minket. Lassanként a többi hívő is megtanulta az Urat dicsérni. Ez először nem volt könnyű. Amikor azonban elnyerték a Szent Szellem keresztségét, ez egészen más lett.

Az első, aki Kou Tzu K'ouban elnyerte a Szent Szellem keresztségét, Chang testvérnő volt, egy taiwani nő, akinek a férje Kínából származott. A taiwaniak is kínaiak, de ők több száz évvel korábban Kínából erre a szigetre vándoroltak. Chang testvérnő már akkor hívő volt, amikor megismertük, de a lelki élete nagyon gyenge volt. Ezen kívül tüdőbeteg volt, és állandó félelemben élt. Amikor azt tanácsoltuk neki, hogy az ő gyógyulása miatt bízson Istenben, ezt megfogadta és az imára válaszként Isten, meggyógyította őt. Megszabadult a félelem szellemétől is, és elnyerte a Szent Szellem keresztségét. Attól kezdve a férje, és ő is, drága barátaink, oszlopok a gyülekezetben.

Amikor 1968-ban Jean Mould hozzánk jött, Chang testvérnővel együtt a taiwaniul beszélők között munkálkodott Bao Chiaoban, mely mindjárt Kou Tzu K'ou mellett van. Most szép összejöveteleli helyük van, ahol saját összejöveteleiket tartják. Az összejöveteleket is látogatják Kou Tzu K'ouban és Kung Kuanban.

A MUNKA KISZÉLESEDIK

Mindjárt, munkálkodásunk elején Liu testvér, akit már megemlégtünk, úgy érezte, hogy otthonában Yung Heben (Taipei egy külvárosa) házi összejöveteleket tartson. Ebből egy gyülekezet keletkezett, később egy termet béreltek. Liu testvér gyakran volt Taipeien kívül – először a hadsereggel kapcsolatosan és később, elbocsátása után üzleti kötelezettségei következtében. Néhány évig rendszeresen elmentem hozzájuk, hogy segítsek nekik, míg Liu testvér végül teljesen visszatért és ezt a drága nyáját pásztorként vette át.

Nem sokkal az után, hogy Taiwanba érkeztünk, megismerkedtünk Mrs. Leevel, egy idősebb testvérnővel. Egy kis házban lakott Kung Kuanban, mely Taipei egyik körzete. Gyakran látogatta összejöveteleinket, és néha mi is elmentünk hozzá. Egy napon, amikor a háza ajtaja előtt álltam – azt hiszem, ez 1964-ben volt – Isten ezt mondta nekem: „Most ezen a helyen fogsz értem dolgozni.” Néhány hónappal később újra ezt kaptam a szívemben. Isten megértette velem, hogy az Ő munkája Kung Kuanban főként abból áll, hogy éhes hívőknek segítsék. Ezt megmondtam Elisabethnek, és arra vártunk, Isten ezt hogyan fogja kivitelezni.

Az a környék, ahol Mrs. Lee lakott, kis, szorosan egymás mellett lévő házakból állt. Nehéz volt elképzelni, hogy pontosan itt egy gyülekezet legyen. Egy napon azonban Mrs. Lee informált minket, hogy az a kis 4 szobás ház, mely az ő háza mellett van, eladó. Akkor visszaemlékeztem arra, amit az Úr mondott nekem, és megkérdeztem az árát. Megmondta nekem. Néhány nappal később egy testvér jött hozzánk Kou Tzu K'ouból és azt mondta, hogy az üzletével kapcsolatban váratlanul egy bizonyos összeget örökölt, és úgy érzi, hogy ezt az összeget az Úrnak kell adnia. Ez az összeg éppen annyi volt, mint amennyibe a ház került, melyről a testvér természetesen semmit sem tudott. Így megláttuk azt, hogy Isten mit cselekedett. Kedves Mrs. Lee testvérnő átengedte nekünk kis háza felét. A falakat eltávolították és volt összejöveteleli helyünk. Ez 1966. őszén volt. Amikor Mrs. Lee néhány évvel később az Úrhoz ment, kérésére a ház még megmaradt részét is a gyülekezetnek adták. Ezen kívül az épületet mindkét oldalról kiszélesíthettük.

Kezdetől fogva Isten az Ő jelenlétét különleges módon kinyilatkoztatta ezen a helyen, mint ahogy más helyen is, ahol a Szent Szellem Jézust magasztalni tudja. Itt is volt harc, de csodálatos Urunk győztes volt Sátán minden támadásával szemben. Istent hatalmasan dicsőítettük ezért. Nagyon sokan találkoztak itt Jézussal, nemcsak Taiwan minden részéről, hanem a Filippi-szigetektől, Hongkongból, Singapurból és még Amerikából is.

1967 őszén Gerda Bockert üdvözöltük Taiwanban. Kínai segítőivel nagy áldással munkálkodik Kung Kuan vasárnapi iskolájában és Kou Tzu K'ou ifjúsága között. Azonban más feladatok ellátásában is segít mindkét gyülekezetben.

1967 őszén volt az is, amikor az Úr vezetésére Kung Kuanba költöztem. Ugyancsak így, egy újabb kis házat ajándékozott nekünk. Akkoriban még nem tudtam, hogy miért kell elköltöznöm, mert busszal könnyű volt Kou Tzu K'ouból Kung Kuanba menni. Nem tartott azonban sokáig és világossá lett előttem az Úr szándéka. Isten azt akarta, hogy több embert érijünk el a jó hírrel. Voltak csoportok ott a templomban, és a tanulók között is, akik segítséget kértek. Ez másrészt sok éhes lelket a házukba vezetett, és a gyülekezetbe, először Kung Kuanba, és aztán Kou Tzu K'ouba. Ezek közül az emberek közül az Úr munkálkodásunk minden területére drága segítőket adott.

KÜLÖNLEGES ÁLDÁSOK

1968-ban, abban az évben, mely a munkálkodás kezdetét követte Kung Kuanban, az Úr egy újabb területet nyitott meg a Szent Szellem munkájára. Ez Shen K'engben volt, mely Taipei másik oldalán van, és még messzebb fekszik a hegyekben. Egy másik misszió kezdett ott munkálkodni, de úgy érezték, hogy ezt a munkát már nem tudják tovább folytatni. Azt gondolták, mi átvehetnénk ezt a munkát. Elisabethtel úgy éreztük, hogy ez Istentől van. Most már csak arra vártunk, hogy megtudjuk Tőle a következő lépést. Egy napon aztán az Úr világosan így szólt a szívemben: „Myrtle Taylor”, és én tudtam, hogy mit akar. Myrtle Taylor nemrégén jött Angliából, egy londoni pünkösdi gyülekezet küldte ki őt. Most Taipeiben, egy nyelviskolában volt. Megismertük, és megszerettük őt, de az nem jutott eszünkbe, hogy egy napon majd együtt fogunk dolgozni. Taiwanban voltak jobb helyek, ahol Myrtle dolgozhatott volna. Sok tekintetben könnyebbek és vonzóbbak voltak. Az Úr azonban megvilágosította előtte is, hogy ő Shen K'eng mellett döntsön, és Myrtle ebbe beleegyezett. Egyetlen gyülekezet van azon a területen, ahol több ezer ember lakik. A legtöbben taiwaniak, és néhányan Kínából származnak.

1974 februárjában eljött hozzánk Patricia White a Ridgewood-i gyülekezetből, hogy segítsen Myrtilenek. Az ő szívében is ott volt azoknak az embereknek a problémája, akik messze a hegyekben laktak. Egy fiatal házaspár segítségével elkezdődhetett a munka Shi Tingben, és Ping Hsiben. Később még ehhez csatlakozott Jean Mould is, aki a fiatalokkal együtt már egy ideje ott dolgozott.

Úgy a gyerek-, mint az ifjúsági táborozásokon, és a különleges összejövetelek alkalmával is, a különböző gyülekezetek együtt dolgoztak. Talán, itt van még valami, amit hozzá kellene fűznöm – a táborozásokhoz, különösen a nyári összejövetelekhez, melyek mindig kb. egy hétig tartottak. Először csak gyerekek és fiatalok voltak a csoportunkban. Amikor azonban mások is szerettek volna ezen részt venni, úgy éreztük, hogy ezt a javaslatot el kell fogadnunk, amennyire ezt a hely megengedi. Ahogy a létszám növekedett, már nem tudtunk nagyobb helyiséget találni összejöveteleinkre. Rövid ideje már télen is vannak összejöveteleink. Isten nagyon gazdagon megáldja ezeket a napokat, melyeken a fiatalok és gyerekek időt szakítanak arra, hogy Jézust teljes szívükből keressék.

Az itteni munka Taiwanban nagyon sokkal adós az otthoni testvérek szeretetéért, hitéért és példájáért. Milyen hűségesen emlékeznek meg rólunk imáinkban és adakozásukban, valóban így van: „Hanem amekkora annak a része, aki elment a harcba, akkora legyen annak is a része, aki a főszerelésnél maradt; Egyforma részt kapjanak.” 1Sámuel 30,24

Micsoda öröm, és áldás volt számunkra, amikor Hans Waldvogel pásztor háromszor meglátogatott minket, Ridgewoodból. 1961-ben volt nálunk először. A munka még új volt, mi pedig tapasztalatlanok voltunk, de mi tudtuk ezt. Kedves Waldvogel pásztor ezt nem említette meg. Ehelyett azonban vígasztalt, bátorított minket. Ő azonnal érezte Jézus jelenlétét közöttünk. Az első megjegyzése, amit az első összejövetelen mondott nekem, ez volt: „Isten itt van!” Ez volt számára a legfontosabb. Milyen sokat jelentett számunkra, és a munkánknak ebben az időszakban az ő hite. Aztán még meglátogatott minket 1964-ben, és 1967-ben is.

Látogatásai alkalmával más gyülekezetekből is jöttek hívők hozzánk, hogy részt vegyenek a különleges összejöveteleken, és Isten mindnyájukat gazdagon megáldotta.

KRISZTUS BENNETEK

Az otthoni gyülekezetekben, Amerikában, megláttuk a csaknem naponként megtartott reggeli imaórák értelmét. Ott, évenként többször különleges imahét van. Miközben ezt a példát követtük, munkánk nagy áldásban részesült. Az áldás egy másik forrása a kéthavonként megjelenő képes folyóiratunk volt, melynek kiadására belső indítást kaptunk. Ez többnyire Waldvogel pásztor „Bread of life” című folyóiratában megjelent prédikációkat tartalmaz, és Martha Robinson bizonyosságait, mely ugyanebben a folyóiratban, vagy a „Strahlende Herrlichkeit” újságban jelent meg, valamint tartalmazta még Martha Robinson, Gordon P. Gardinerről szóló életrajzát. Ez a kis folyóirat nemcsak a mi köreinkbe jutott el, hanem sok más emberhez is.

Biztos vagyok abban, hogy mindaz, aki Jézust valóban „látta”, vagy belső kinyilatkoztatást élt át, ahogyan erről a János 14. és 16. része és a Bibliában más hely is vall, valóban vágyakozik az után, hogy mások is eljussanak erre a felismerésre, és részesei legyenek ennek az isteni életnek. Ezért már munkálkodásunk elején úgy imádkoztunk, hogy Isten olyan emberekkel vezessen össze minket, akik nem elégednek meg azzal, hogy üdvösségük legyen, hanem akik tényleg vágyakoznak, hogy Jézust ilyen csodálatosan és bensőségesen megismerjék. Az Úr ezt az imát csodálatosan meghallgatta. Néhány ilyen drága lélek nagyon hamar jött, míg másoknál ez egy kicsit tovább tartott. Azonban az utóbbi években sokkal többen ébredtek fel, és keresték ezt a csodát, mint azelőtt. Szívüket teljesen ez hatja át és ehhez viszonyítva számukra minden más elhalványult.

Volt idő, amikor néhányan a csodálatos gyógyulásoknak jobban örültek, mint Jézus drága jelenlétének. Egyszer egy vasárnap délelőtt egy csaknem teljesen vak, idősebb testvérnő visszanyerte szeme világát. Sok más gyógyulást is átélhettünk. Sokkal lelkesebben adtak hálát ezért, mint Jézus jelenlétének kinyilatkoztatásáért. Aztán eljött a fordulópon. Egyre több hívő értette meg azt a csodát, hogy Jézus állandóan bennük van, és Benne gyönyörködjenek. Megértették a munka nagyságát és kiemelkedő jelentőségét, melyet az Úr tesz, mialatt „egyik dicsőségről a másikra vezet” és az ő képére formálja át őket. Mindezért ők csodálkozva állnak előtte. Ez valójában a menny fénye: „Krisztus bennetek – a dicsőség reménysége!” Éveken át bensőségesen imádkoztam azért, hogy az Ő drága jelenléte soha ne váljon számomra megszokottá, hanem a lelkem egyre jobban örvendezzen ettől a dicsőségtől. Isten meghallgatta imámat, és Ő most ugyanezt teszi másokkal.

Isten azt az imánkat is meghallgatta, hogy közülünk ébresszen fel embereket, akik meghallják az Ő hívását. Engedelmeskednek Neki és hirdetik ezt az üzenetet. Micsoda öröm számunkra, amikor látjuk, milyen nagy lánggal ég az isteni szeretet tüze ezekben a szívekben! Ők maguk „mindent szemétnek” tartanak, azért, mert megtalálták Jézust, aki nagyon kedves a számunkra. Most az egyetlen vágyuk, hogy ezt tovább hirdessék. Szükséget éreznek, mert a sötétség mindenütt növekedik, és az Úr eljövetele közeledik. A már említett Shen K'engben végzett munkán kívül van több új hely, ahol fiataljaink munkálkodnak. Jézus maga, a gyülekezet feje, szabályozta ezeket a munkákat, és Ő ezt a jövőben is megteszi.

Lassan a befejezéshez közeledem, de érzem, hogy még többet kellene írnom az Istenért végzett szolgálatról. Amikor 1946-ban először voltam a gyülekezetben Ridgewoodban, Waldvogel pásztor egy reggeli áhítaton megemlítette a János 12,26-ot: „Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen.” Mindeközben rájött arra, hogy Jézus szolgálata csak azután jön, ha először Őt követjük, és az Ő követése fontosabb, mint a szolgálat. Ebben egy kicsit kételkedtem. Mi lehet fontosabb, mint a Jézusért végzett szolgálat? Waldvogel pásztor azonban nem állt itt meg, hanem tovább ment és elmondta, hogy Jézus követése a Vele való járást jelenti. Így állandó kapcsolatban élünk Vele. Ez az, ami a mennyei vőlegénynek sokkal kedvesebb, mint a szolgálat. Miközben Vele járunk, Ő megmondja nekünk, mit kell tennünk. Így, az egész szolgálatunkat Ő határozza meg, és mi azt tesszük, ami megfelel az Ő akaratának.

KÖVETNI ŐT ÉS BÍZNI BENNE

Néhány nappal később, hogy elnyertem a Szent Szellem keresztséget, és megértettem ennek jelentőségét, hogy Jézusban kell maradnunk, a János 12,26 számomra csodálatos realitássá vált. Azóta ez betölti az életemet. „Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is; és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya.” Micsoda békességet és örömet élünk át a szolgálatban, ha figyelembe vesszük ezt az ígét. Akkor megtanuljuk, hogy a Benne való életet megvalósíthatjuk. Felhagytunk a saját munkálkodásunkkal és bementünk az Ő nyugalmába. Felhagytunk minden erőlködésünkkel. Mindazon félelem, hogy nem munkálkodom eleget, vagy a munkámat rosszul végzem, eltűnt. Jézus vezet, és én egyszerűen csak követem Őt. Egyszerűen hitben kell figyelnünk az Ő hangjára. Hallhatjuk Őt, felismerhetjük az Ő akaratát. Minél jobban vágyakozunk arra, hogy Benne legyünk, és megtanuljuk azt, hogy ne a magunk értelmére támaszkodjunk.

Az Ő kegyelme által már több éve naponként így élek, és nagyon sok bizonyosságot mondhatnék az Ő drága vezetéséről. Talán meg kellene néhány eseményt említenem, mely az Ésaías 55,8-at jobban megvilágítja: „Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti útjaitok nem az én útjaim – így szól az Úr.” Ha az Ő vezetése túlesz a mi emberi mérlegelésünkön, könnyű az Ő vezetését nem észrevenni, vagy nem engedelmeskedni, akkor is, ha pontosan tudjuk az Ő akaratát.

Amikor egy este a szokásosnál később mentem haza az összejevetelről, az ajtó alatt egy üzenetet találtam. Egy fiatalember, akivel csak egyszer találkoztam, tudatta velem, hogy az édesanyja súlyos beteg és kórházban van. Jóllehet ténylegesen nem kért arra, hogy még aznap látogassam meg az édesanyját, mégis úgy éreztem, hogy ezt nagyon szeretné. Akármilyen késő volt, hajlandó voltam elmenni, amennyiben ez szükséges. Leültem és felnéztem Jézusra, hogy megtudjam, mit akar, hogy cselekedjem?

Néha egy határozott ígén keresztül vezet minket, és gyakran egy erős, belső megérzés által. Ez alkalommal egy beszéden keresztül szólt hozzám, méghozzá nagyon kedvesen! Ezt mondta: „Most lefekszel és alszol, és én elmegyek a kórházba.” Így lefeküdtem, és aludtam. Amikor nem sokkal ezután a fiatalemberrel találkoztam, és érdeklődtem az édesanyja felől, azt mondta, hogy azon az éjszakán olyan békésen aludt, ahogyan azelőtt nem tudott. Igen, Jézus ott volt a betegszobában!

Amikor egyszer egy délután hazafelé mentem, azonnal tudtam, az Úr azt várja tőlem, hogy egy másik irányba menjek, és egy testvérnő, egy özvegyasszony lakásába menjek. Furcsának tűnt előttem ilyenkor valakit meglátogatni, miután semmi problémáról nem tudtam, de engedelmeskedtem. Hogy mit láttam, amikor a házhoz értem? A testvérnő éppen egy cigarettát vett elő és rá akart gyújtani, dohányozni akart.

Ez az asszony röviddel ezelőtt költözött környékünkre. Hívó volt, de a dohányzás rabja. Imádkoztunk együtt, és megszabadult. Előtte levő nap hitetlen vendégei voltak, és tudta, elvárják tőle, hogy megkínálja őket cigarettával. Miután nem volt neki otthon cigarettája, mert már nem akart dohányozni, elküldte a lányát, hogy vegyen. Amikor a vendégek elmentek, egy cigaretta még maradt. Nem akarta eldobni, de nem is akarta elszívni. A kísértés azonban növekedett, és végül győzött.

Éppen abban a pillanatban érkeztem az ajtó elé. Leejtette a cigarettát, és könnyekre fakadt; mert felismerte, hogy az én jövetelem a mennyei Atya nagy szeretete volt iránta. Ő nem akarta, hogy bűnben éljen, így a megfelelő pillanatban elküldte az Ő „rendőrjét”, ahogyan ő engem nevezett.

GYŐZNI ÉS LÁTNI

Egy péntek este úgy éreztem, hogy egy másik gyülekezetet kell meglátogatnom, melyben még soha nem voltam. Nem tudtam, miért? Csak azt tudtam, hogy el kell mennem. Amikor a gyülekezetbe értem, az Úr egészen előre vezetett engem, és leültem. Éppen leültem, amikor az előttem levő fiatal lány hátrafordult, és rám mosolygott. Nem ismertem őt, de ő valahol hallott engem beszélni és most felismert. Megkérdezte tőlem, hogy meglátogathat-e engem. Megállapodtunk egy időpontban, és e találkozás eredményeképpen betelt Szent Szellemmel.

Ez a kedves lány utolsó éves hallgató volt az egyetemen. Isten már beszélt hozzá, és most teljesen átadta az Úrnak életét. Ő azokhoz tartozott, akikből Jézus jelenléte világosan tündökölt. Vizsgálata után egy évig

tanítóként dolgozott, munkatársunk lett, és most teljes idejű szolgálatot fog végezni, ezért tanul. Ezért a lányért küldött Isten arra az istentiszteletre.

Egy másik alkalommal egy szombat estén több fiatalhoz beszéltem. A legtöbbet közülük nem ismertem. Míg imádkoztunk, úgy éreztem, hogy négy, vagy öt fiatalért, akik közel ültek hozzám, vagy térdeltek, kézzel imádkoztam. A következő nap egy tanuló lány jött a délelőtti istentiszteletünkre. Az utóösszejövetel végén azt mondta nekem, még soha nem érzett igazi éhséget Isten után – addig az estéig, amikor a kezemet ráhelyeztem. Hirtelen nagy vágyat érzett Jézus után. Ez a kislány továbbra is látogatta összejöveteleinket, és hamarosan betelt Szent Szellemmel. Most ő is azokhoz a drága fiatalokhoz tartozik, akik mindent feladtak azért, hogy az Urat teljes idejükben szolgálják. Az ő esetében – mint a másik lánynál is – ez a lépés azt jelentette, le kell mondania arról a lehetőségről, hogy külföldön tanulhasson tovább.

Aztán elérkezett az a nap, melyen tudtam, hogy szabadságra megyek, Indián keresztül. Ez 1968-ban volt. Hogy miért Indián keresztül, és hová Indiában – nem tudtam. Egyszerűen csak vártam. Semmilyen előkészületet nem tettem, míg nem kaptam más utasítást, amit aztán idejében meg is kaptam.

Egy jól ismert indiai prédikátor különböző gyülekezetek meghívására Taiwanba jött. Egy hívő család házában találkoztam vele, ahová mindketten ebédre voltunk hivatalosak. Miközben beszélgettünk – jól beszélt angolul –, ez a testvér megkérdezte tőlem, mikor szándékozom hazautazni szabadságra. Ez érdeklte őt, mert kanadai vagyok, és ő több évvel ezelőtt Kanadában tért meg.

Amikor megmondtam, az Úr megmutatta nekem, hogy eljött a szabadságom ideje, megkérdezte tőlem: „Miért nem akarsz Indián keresztül utazni, akkor meglátogathatnád a gyülekezetünket?!” Természetesen tudtam, mit kell válaszolnom. Amikor ugyanis néhány héttel korábban hallottam, hogy ez a prédikátor Taiwanba jön, azonnal ott volt a bizonyosság a szívemben, hogy ez kapcsolatban lesz az indiai utazással. Mindenesetre egyáltalán nem tudtam, Isten ezt hogyan viszi véghez.

Bakht Singh testvér, ez volt a prédikátor neve, megbeszélte egy angol munkatársnővel, hogy jöjjön ki értem Madrasba. Ott négy napot töltöttem. Aztán Hyderabadba (Közép-India) mentem, ahol ő lakott és két napot voltam ott. Mindössze csak hat nap volt – nagyon rövid idő. Mindenki azonban olyan kedves és annyira figyelmes volt. Kedves, mert ez valamit közvetített felém az országról és azokról az emberekről, akik nagynénéimet és nagybácsimat nagyon szerették, akik között ők több éven keresztül munkálkodtak. Figyelemreméltó volt nemcsak azért, mert Isten mindent olyan csodálatosan vezetett, hanem azért is, mert Istennek ez a szolgálója a pünkösdi élmény ellenzője volt, és pontosan tudta azt, hogy én hol állok. Utazásom ebben az országban már önmagában is csoda volt.

A MI NAGY ELŐJOGUNK

Amikor Madrasban és Hyderabadban voltam, hittel bíztam Istenben, hogy Ő a tervét véghezviszi. A misszionáriusnő, akinél Madrasban laktam, ugyancsak a Szent Szellem keresztség ellenzője volt, mint az indiai prédikátor. Végül azonban mégis érdeklődött bizonyágtétel után. Mielőtt elhagytam őt, ezt mondta nekem: „Isten miattam hozott téged Indiába.” Úgy tűnt, mintha mindaz, amit erről a megtapasztalásról korábban tudott, a túlzással és rossz magatartással volt kapcsolatban. Most azonban megtudta, mit jelent ez az élmény. Többek között ő is átélte a Szent Szellem keresztségét.

Ezekben a napokban lehetőségem volt arra, hogy bizonyágomat úgy indiaiaknak, európaiaknak, mind az amerikaiaknak elmondjam. Nagyon megérintette a szívemet, hogy e látogatás alkalmával imádkozhattam ezekért a drága lelkekért! Sok egyéb más tapasztalataimról is beszámoltam nekik. A köszönet azonban a hűséges Pásztor kegyelméért volt, amely képessé tett engem arra, hogy minden dologban Őt kövessem. Micsoda veszteséget jelenthet az Isten országa számára, ha ebben kudarcot vallunk. Így számomra Jézus követése, a Vele való járás, az Érte végzett szolgálat, és a Benne való élet. „Öröm, mely kimondhatatlan és teljes a dicsőséggel.” Ez a Jézusban levő öröm egyre nagyobb lesz, mert az ígélet valóság: „Az igazak ösvénye olyan, mint a felragyogó világosság, mely egyre világosabb lesz délig.” Péld.4,18. Jézussal minden nap egy csodálatos kaland! Igen, a kereszt útja, a keresztet naponként felvenni, és Jézust követni – nem jelent mást, mint mindig az Ő akaratát választani a magunké helyett – ez valóban egy dicsőséges út! Teljesen felismerjük, hogy az Ő akaratát „jó, kedves és tökéletes”. Ő, a mi „életünk” és a „mi örömünk teljessége”.

Ha ezt eddig még nem így láttuk, akkor ez biztosan azért van, mert életünk még nem élő áldozat. Még nem égő áldozat Istenért. Vagy más szóval: az „igát” még nem vettük fel igazán. Úgy járunk mi is, mint az ökör,

mely ellenáll ura igájának és ezért kényelmetlennek érzi azt. Ha azonban teljesen elfogadjuk Isten drága tervét, akkor átéljük azt az ígéretet, hogy az Ő igája kedves, és az Ő terhe könnyű.

Az első évben, amikor Chefooban voltam, egy idősebb házaspárt ismertem meg. Régi misszionáriusok voltak, akik utolsó éveiket Kínában akarták tölteni. A férfi intenzíven foglalkozott fordításokkal. Az asszonyt jobban ismertem, és ő nagy áldással volt számomra. Valamire még jól emlékszem, amit mondott. A kereszt-hordozásról beszélt velem, és azt mondta: „Ha a keresztre nézel, gyakran keménynek tűnik, ha azonban átöleled azt, akkor észreveszed, hogy milyen kedves ez.”

Igen, ez így van. Teljesen átadjuk magunkat Jézusnak, mert szeretjük Őt, és felismerjük azt, hogy ez az egyedüli „okos istentisztelet”. Milyen csekély ez ahhoz a haláltusához képest, melyet Jézus értünk vállalt. Míg teljesen bízunk Benne, az Ő kegyelmének gazdagságát adja nekünk, és erőt az átadottság minden lépéséhez. De még többet is! Ő magát adja nekünk, azért, mert nagyra értékeli szeretetünket, és az engedelmisségünket. Ezzel megengedjük neki, hogy a szívünkben felépítse az Ő országát. Mindent odaadunk, és mindent elnyerünk. Jézus az Ő kedvességében, dicsőségében és erejében jött el hozzánk, és mi megtapasztaljuk, hogy számunkra a menny már a földön elkezdődött.

Micsoda előjog az számunkra, hogy ebben az időben élhetünk! Jézus a fényes hajnali csillag, világít azokban a szívekben, akik befogadják Őt. Istennek, azaz örökkévaló szándéka, a csodálatos „város” felépítése, most már a befejezés előtt áll. Micsoda előjog, hogy egy kicsit részt vehetünk ebben, ha az Ő munkatársai vagyunk! Bárcsak lenne az Úrnak napjainkban is sok készsleges munkása! Bárcsak sokan felelnék arra a kérdésre: „Kit küldjek el?” Ki legyen a mi követünk?” és sokan ezt válaszolnák; „Íme, itt vagyok, küldj el engem!”

Dr. Mr. és Mrs. Young és családja, balról jobbra:

Clarence, Mrs. Young, Mildred, Pearl, Dr. Young és Fraser

Pearl G. Young, mint diák

Pearl G. Young és Esther Hess, két nacionalista katonával

Misszionáriusok (??) a Taiwan Young People's camp-nél

A második sor balról: Pat White, Ruth Kalis, Robert Kalis, Pearl G. Young, Gerda Bocker, Myrtle Taylor

Elizabeth Lindau, Pearl G. Young, Gerda Bocker

